ÎNCEPUT ÎNDOLIAT

Această carte este a mea:

_____

Lui Beatrice –

dragá, dulce, decedatá.

* O serie de evenimente nefericite *

Prima carte

ÎNCEPUT ÎNDOLIAT

de

LEMONY SNICKET

Ilustrații:

Brett Helquist

Traducere:

Andreea Țolea

EGMONT

„Copiii descoperă bucuria lecturii"

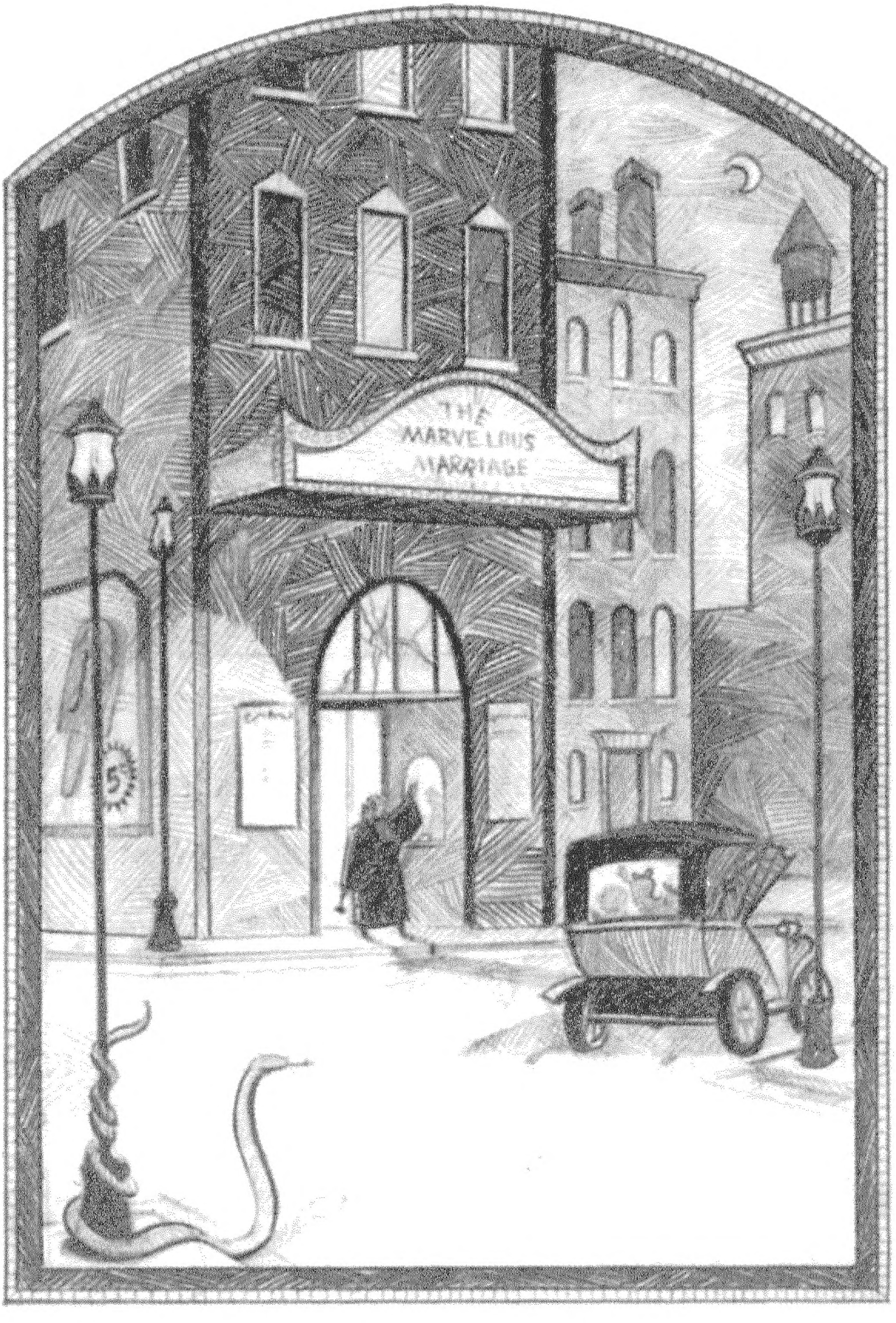
THE
MARVELOUS
MARRIAGE

CAPITOLUL I

Dacă te interesează poveştile cu *happy end*, ar fi mai bine să citeşti altă carte. Această povestire, nu numai că nu are final fericit, dar nici începutul nu este vesel şi nici nu se întâmplă multe lucruri fericite pe parcurs. Şi asta datorită faptului că n-au existat prea multe momente fericite în viaţa copiilor familiei Baudelaire. Violet, Klaus şi Sunny Baudelaire sunt copii inteligenţi, încântători, inventivi, cu chipuri plăcute, dar aproape toate întâmplările lor au fost pline de ghinion, disperare şi nefericire. Îmi pare rău că trebuie să afli toate acestea, dar aşa stau lucrurile.

Nefericirea lor a început într-o zi anume, la Plaja Pietricelelor. Cei trei copii ai familiei Baudelaire locuiau împreună cu părinții într-o casă imensă, din centrul unui oraş murdar şi aglomerat. Câteodată, părinții le dădeau voie să ia căruciorul şubred – probabil cunoaşteți cuvântul „şubred", aici însemnând „fără echilibru", „gata să se dezmembreze" – de-a lungul țărmului, unde puteau să-şi petreacă ziua într-un fel de minivacanță, atâta timp cât nu întârziau la cină. Dimineața aceea era mohorâtă şi noroasă, dar copiilor familiei Baudelaire părea să nu le pese. În zilele însorite şi călduroase, plaja era plină de turişti şi era imposibil să găseşti un loc bun unde să-ți întinzi pătura. În zilele posomorâte şi întunecate, plaja era numai a lor şi puteau face tot ce doreau.

Lui Violet Baudelaire, cel mai mare dintre copii, îi plăcea să arunce cu pietre în apă. La fel ca mai toți copiii de paisprezece ani, Violet era dreptace, aşa că pietrele aruncate în apa întunecată se duceau mai departe decât

dacă le-ar fi aruncat cu mâna stângă. În timp ce azvârlea pietre, Violet privea în zare şi se gândea cum să-şi construiască ultima sa invenţie. Oricine o cunoştea bine pe Violet îşi dădea seama că era adâncită în gânduri, deoarece îşi strânsese părul cu o panglică, ca să nu-i intre în ochi. Violet avea o îndemânare excepţională şi inventa şi construia fel de fel de aparate ciudate, creierul ei fiind plin de imagini cu scripeţi, leviere şi roţi, nedorind să fie deranjată de ceva atât de lipsit de importanţă ca părul. În acea dimineaţă, se gândea cum să construiască o maşinărie care să aducă piatra înapoi după ce ai aruncat-o în apă.

Lui Klaus Baudelaire, mijlociul familiei şi singurul băiat, îi plăcea să admire vieţuitoarele rămase pe uscat după reflux. Nu trecuse mult de când Klaus împlinise doisprezece ani şi purta ochelari, fapt care-l făcea să pară inteligent. De fapt, chiar era inteligent. Părinţii aveau o bibliotecă enormă, o cameră plină cu mii de cărţi care

tratau aproape toate subiectele. Având doar doisprezece ani, bineînțeles că nu citise toate cărțile din biblioteca părinților, dar le parcursese pe cele mai multe și reținuse o mulțime de informații. Știa cum să facă diferența între un aligator și un crocodil. Știa cine l-a ucis pe Julius Caesar și cunoștea multe lucruri despre animalele minuscule și firave care se găseau la Plaja Pietricelelor, viețuitoare pe care le examina chiar în acel moment.

Lui Sunny Baudelaire, mezina, de-abia îi apăruseră dinții și îi plăcea să muște diverse lucruri. Era un copilaș prea mic pentru vârsta sa, puțin mai înalt decât o cizmă. Totuși, ceea ce-i lipsea în lungime compensa în mărimea și în ascuțimea celor patru dinți ai săi. Sunny era la vârsta la care cei mai mulți copii vorbesc stâlcind cuvintele. Cu excepția momentelor în care folosea cele câteva cuvinte din vocabularul ei, ca de exemplu „papă", „mami" și „mușc", majoritatea oamenilor nu prea înțelegeau ce vroia să spună Sunny. De exemplu, în acea dimineață

repeta la nesfârşit cuvântul „Gac!“, care probabil că însemna „Uite silueta aia misterioasă care apare din ceaţă!“

Într-adevăr, la distanţă, de-a lungul ţărmului învăluit în ceaţă, se vedea o siluetă înaltă, apropiindu-se de copiii Baudelaire. Sunny deja se uita şi vorbea stâlcit cu silueta aceea de ceva vreme, când Klaus îşi ridică ochii de la crabul ţepos pe care-l examina şi zări şi el silueta. Se ridică în picioare şi atinse mâna lui Violet, trezind-o din gândurile ei despre fel de fel de invenţii.

– Uită-te acolo! spuse Klaus, arătând spre siluetă.

Aceasta se apropia, iar copiii observară şi câteva detalii. Era aproape de înălţimea unui adult, în afara capului, care era mare şi mai degrabă pătrat.

– Ce crezi că este? întrebă Violet.

– Nu ştiu, răspunse Klaus, privind printre gene, dar mi se pare că se îndreaptă direct spre noi.

– Suntem singuri pe plajă, spuse Violet, un pic cam

neliniştită. Nu mai este altcineva spre care să se îndrepte...

Pipăi piatra ascuțită și netedă din mâna stângă, pe care tocmai se pregătea să o arunce cât de departe putea. Pentru o clipă, se gândi să o arunce către silueta care i se părea înspăimântătoare.

– Pare înfricoşătoare numai din cauza ceții, spuse Klaus parcă citind gândurile surorii sale.

Era adevărat. Pe măsură ce silueta se apropia, copiii îşi dădură seama cu uşurare că nu avea nimic înfricoşător. Era cineva cunoscut: domnul Poe. Domnul Poe era prieten cu domnul şi doamna Baudelaire, iar copiii îl întâlniseră de multe ori la petreceri. Unul dintre lucrurile pe care Violet, Klaus şi Sunny îl admirau la părinții lor era că nu-şi trimiteau copiii în altă parte când aveau musafiri, ci le permiteau să stea la masă cu aceştia şi să participe la conversație, cu condiția să îi ajute să strângă masa. Copiii îşi aminteau de domnul Poe pentru că era tot timpul răcit şi se scula de la masă, scuzându-se, ca să se ducă în camera

alăturată și să tușească în voie.

Domnul Poe își scoase pălăria, ceața făcându-i capul să pară mare și pătrat, și se opri pentru un moment ca să tușească tare, într-o batistă albă. Violet și Klaus înaintară să-i strângă mâna și să-l întrebe ce mai face.

– Bună ziua! spuse Klaus.

– Ce mai faceți? întrebă Violet.

– Ce *mace?* întrebă și Sunny.

– Bine, mulțumesc, răspunse domnul Poe, dar arăta foarte trist.

Câteva secunde, nimeni nu mai scoase un cuvânt, iar copiii se întrebară ce căuta domnul Poe pe Plaja Pietricelelor, când ar fi trebuit să fie în oraș, la banca unde lucra. Nu era îmbrăcat pentru plajă.

– Este o zi frumoasă, spuse în sfârșit Violet, de dragul conversației.

Sunny scoase un sunet ca de pasăre supărată, iar Klaus o ridică în brațe.

– Da, este o zi frumoasă, răspunse domnul Poe absent,

privind fix la plaja goală. Din nefericire, am veşti proaste pentru voi, copii...

Cei trei fraţi Baudelaire se uitară la el. Violet, puţin ruşinată, pipăi piatra din mâna stângă şi îi păru bine că nu o aruncase în domnul Poe.

– Părinţii voştri, spuse domnul Poe, au pierit într-un incendiu teribil...

Copiii nu scoaseră nici un cuvânt.

– Au pierit, continuă domnul Poe, într-un incendiu care a distrus întreaga casă. Îmi pare rău că sunt nevoit să vă spun asta, dragii mei.

Violet îşi luă ochii de la domnul Poe, îndreptându-i către ocean. Domnul Poe nu le spusese niciodată „dragii mei". Înţelese cuvintele pe care le rostise acesta, dar crezu că glumeşte, că face o farsă teribilă pe seama ei, a surorii ei şi a fratelui său.

– Au pierit, spuse domnul Poe, asta înseamnă că au *murit*...

– Știm ce înseamnă cuvântul „pierit“, răspunse tăios Klaus.

Într-adevăr, știa ce înseamnă cuvântul „pierit“, dar încă avea dificultăți în a înțelege ce intenționase de fapt să spună domnul Poe. Poate că doar se exprimase greșit...

– Au fost și pompierii, continuă domnul Poe, dar au ajuns prea târziu. Întreaga casă era mistuită de flăcări. A ars până la temelii!

Klaus își imagină toate cărțile din bibliotecă cuprinse de flăcări. Acum n-o să mai poată să le citească pe toate.

Domnul Poe tuși de câteva ori în batistă, înainte de a continua.

– M-au trimis să vă iau de aici și să vă duc la mine acasă, unde veți locui până vom stabili ce vom face în continuare. Sunt executorul testamentar al părinților voștri. Asta înseamnă că mă voi ocupa de enorma lor avere și mă voi gândi ce să fac cu voi. Când Violet va fi majoră, averea va fi a voastră, dar va avea grijă de ea

banca, până când veți fi destul de mari.

Deşi spusese că era executorul, Violet simți că domnul Poe pregătea de fapt o execuție. Venise pur şi simplu pe plajă şi le schimbase viața pentru totdeauna.

– Haideți cu mine, spuse domnul Poe, întinzând mâna către ei.

Pentru a-l apuca de mâna, Violet trebui să dea drumul pietrei. Klaus apucă cealaltă mână a lui Violet, Sunny mâna lui Klaus şi în acest fel cei trei copii Baudelaire, acum, orfanii Baudelaire, se lăsară conduşi de pe plajă, smulşi, de fapt, din viața lor de până atunci.

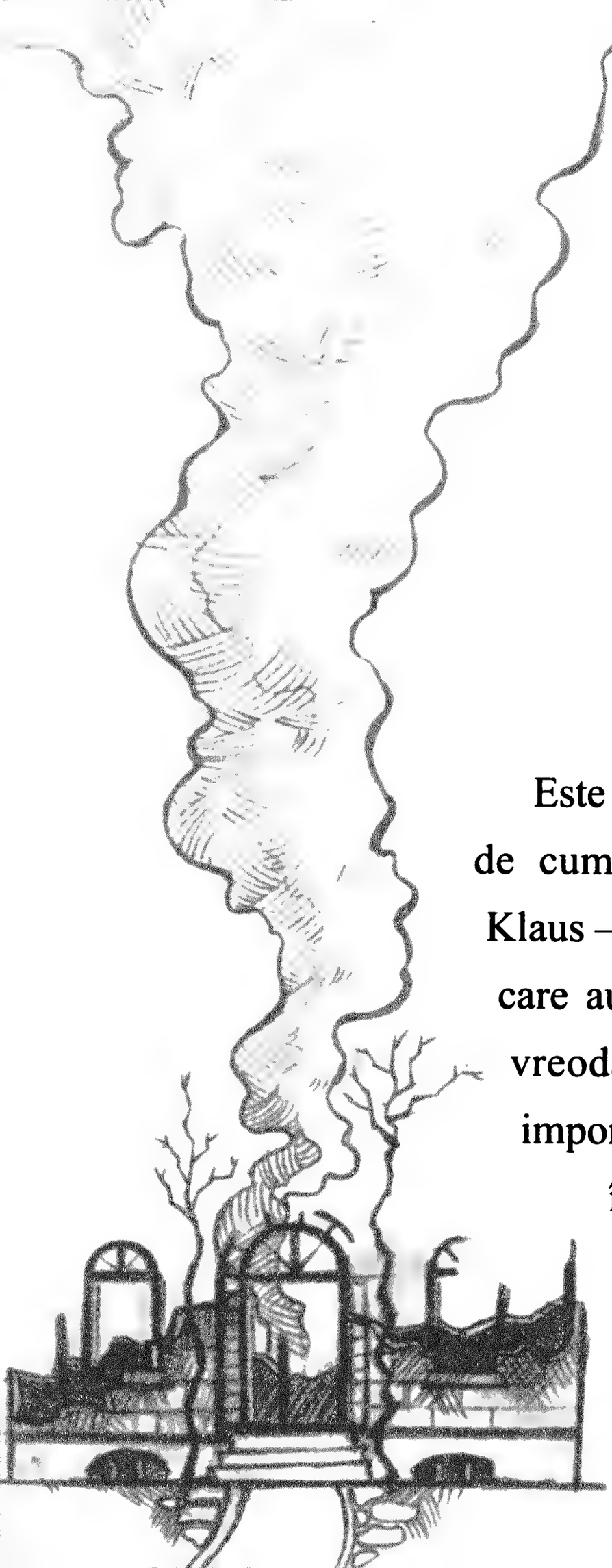

CAPITOLUL II

Este de prisos să-ți descriu cât de cumplit s-au simțit Violet, Klaus – chiar şi Sunny – în zilele care au urmat. Dacă ai pierdut vreodată pe cineva foarte important pentru tine, ştii ce înseamnă, iar dacă nu, sigur nu-ți poți ima gina. Pentru cei trei copii Baudelaire a fost

într-adevăr teribil, pentru că îşi pierduseră ambii părinţi în acelaşi timp, iar câteva zile s-au simţit atât de rău, încât cu greu s-au putut da jos din pat.

Pe Klaus nu-l mai interesau nici cărţile. Rotiţele din mintea inventivă a lui Violet parcă se opriseră. Chiar şi Sunny, deşi prea mică pentru a pricepe exact ce se întâmplase, muşca din lucruri cu mai puţin entuziasm.

Faptul că-şi pierduseră toate lucrurile şi locuinţa, bineînţeles, că nu făcea lucrurile mai suportabile. După cum sunt sigur că ştii, să te afli în camera ta şi să dormi în patul tău poate îmbunătăţi adesea o situaţie neplăcută, dar paturile orfanilor Baudelaire erau acum scrum.

Domnul Poe i-a dus să vadă dacă mai rămăsese ceva neatins de flăcări din reşedinţa Baudelaire şi a fost îngrozitor: microscopul lui Violet fusese distrus de căldura incendiului, stiloul favorit al lui Klaus se transformase în cenuşă şi toate inelele de cauciuc pentru dinţii lui Sunny se topiseră. Din loc în loc, copiii au văzut urme ale casei

impozante, atât de dragi lor: fragmente ale pianului uriaş, o sticlă elegantă în care domnul Baudelaire păstra coniac, perna pârlită de pe locul de lângă fereastră unde mamei lor îi plăcea să stea şi să citească.

Casa lor fusese distrusă, iar copiii Baudelaire trebuiau să-şi revină – în casa familiei Poe, într-o atmosferă deloc plăcută – după cumplita pierdere suferită.

Domnul Poe era foarte rar acasă, fiind mai tot timpul ocupat cu afacerile familiei Baudelaire, iar când era acasă tuşea atât de mult, încât cu greu putea să facă faţă unei conversaţii. Doamna Poe le cumpără orfanilor haine grotesc colorate şi care le provocau mâncărimi. Cei doi copii ai familiei Poe – Edgar şi Albert – erau gălăgioşi şi insuportabili, cei trei Baudelaire fiind nevoiţi să împartă cu ei o cameră minusculă, care mirosea a flori ofilite.

Dar chiar şi în aceste împrejurări, copiii se simţiră cumplit când, în timpul unei cine la care se servea pui fiert, cu cartofi fierţi şi cu fasole verde înăbuşită – aici cuvân-

tul „înăbuşită“ înseamnă „fiartă“ – domnul Poe îi anunță că vor părăsi casa în dimineața următoare.

– Foarte bine, spuse Albert, care avea o bucată de cartof între dinți. Acum putem să ne recăpătăm camera. M-am plictisit să o tot împart cu ei! Violet şi Klaus fac tot timpul curățenie şi nu se distrează niciodată.

– Și asta mică mușcă, adăugă Edgar, azvârlind un os de pui pe jos, ca şi cum Sunny ar fi fost un animal dintr-o grădină zoologică, şi nu fiica unui membru respectat al comunității bancherilor.

– Și unde mergem? întrebă neliniştită Violet.

Domnul Poe deschise gura ca să spună ceva, dar îl apucă o criză scurtă de tuse.

– Am făcut câteva aranjamente, spuse el în sfârşit, ca să fiți crescuți de o rudă îndepărtată, care locuieşte în celălalt capăt al oraşului. Este vorba de Contele Olaf.

Violet, Klaus şi Sunny se uitară unul la celălalt, neştiind ce să creadă. Pe de o parte, nu mai vroiau să

locuiască la familia Poe. Pe de altă parte, n-auziseră până atunci de Contele Olaf şi nu ştiau ce fel de om era.

– Testamentul părinţilor voştri, continuă domnul Poe, menţionează că trebuie să fiţi crescuţi în cel mai bun mod posibil. Aici în oraş, sunteţi obişnuiţi cu împrejurimile şi acest Conte Olaf este singura rudă care locuieşte la oraş.

Klaus se gândi puţin, în timp ce lua o îmbucătură de fasole aţoasă.

– Dar părinţii noştri nu ne-au spus niciodată de Contele Olaf. Şi ce fel de rudă este cu noi?

Domnul Poe oftă şi se uită la Sunny care muşca o furculiţă şi asculta foarte atentă.

– Este ori văr de gradul trei de-a patra spiţă ori văr de gradul patru de-a treia spiţă. Nu este ruda cea mai apropiată din arborele genealogic, dar este cea mai apropiată din punct de vedere geografic. De aceea...

– Dacă locuieşte în oraş, întrebă Violet, de ce nu l-au invitat niciodată părinţii noştri în vizită?

– Probabil pentru că era foarte ocupat, răspunse domnul Poe. Este actor de meserie şi adeseori călătoreşte prin lume cu diferite companii de teatru.

– Credeam că este Conte, spuse Klaus.

– Este şi Conte, şi actor, răspunse domnul Poe. Imediat ce terminaţi de mâncat, strângeţi-vă lucrurile, cât timp eu mă întorc la bancă pentru că mai am ceva de lucru. Sunt şi eu destul de ocupat de când sunt executorul testamentar al averii voastre.

Cei trei Baudelaire ar fi vrut să-l întrebe mai multe pe domnul Poe, dar acesta se ridicase deja de la masă şi, cu o mişcare uşoară din mână, părăsi camera. Îl auziră tuşind în batistă şi apoi uşa de la intrare se închise scârţâind, în timp ce ieşea din casă.

– Ei bine, spuse doamna Poe, ar fi bine să începeţi să vă împachetaţi lucrurile. Edgar, Albert, vă rog să mă ajutaţi să strâng masa.

Orfanii Baudelaire se duseră în dormitor şi, trişti,

începură să-şi împacheteze cele câteva lucruri.

Klaus se uita plin de dispreţ la fiecare tricou urât pe care i-l cumpărase doamna Poe, în timp ce le împacheta şi le punea într-o valiză mică. Violet se uita la camera înghesuită şi urât mirositoare în care locuiseră până atunci, iar Sunny se târa prin cameră, muşcând cu patimă încălţările lui Edgar şi ale lui Albert, lăsând urme mici de dinţi în fiecare pantof, astfel încât aceştia să n-o uite prea curând.

Din când în când, copiii Baudelaire se uitau unul la celălalt, dar nu puteau spune nimic din cauza misterului care le învăluia viitorul.

În timpul somnului, se frământară şi se întoarseră de pe o parte pe cealaltă, neputând dormi mai deloc din cauza sforăiturilor lui Edgar şi ale lui Albert şi din cauza propriei îngrijorări. Într-un final, domnul Poe bătu la uşă şi băgă capul în dormitor.

– Scularea, copii, spuse el. Este timpul să mergeţi la casa Contelui Olaf.

Violet privi de jur-împrejurul dormitorului înghesuit şi, chiar dacă acesta nu-i plăcea, se simți destul de neliniştită în privința plecării.

– Trebuie să plecăm chiar acum? întrebă ea.

Domnul Poe deschise gura să vorbească, dar fu nevoit să tuşească de câteva ori înainte de a începe.

– Da, chiar acum. Vă las acolo în drumul meu către bancă, aşa că trebuie să plecăm cât mai repede. Vă rog să vă dați jos din pat şi să vă îmbrăcați, spuse el scurt.

Cuvântul „scurt“ înseamnă aici „cât mai repede, ca să-i facem pe copiii Baudelaire să plece odată!“

Copiii Baudelaire ieşiră din casă. Maşina domnului Poe huruia pe străzile din piatră cubică ale oraşului către cartierul în care locuia Contele Olaf.

Trecură pe lângă căruțele trase de cai şi pe lângă motocicletele de pe Aleea Abătută. Trecură de Fântâna Fițelor, un monument minuțios gravat, care câteodată împroşca apă, spre încântarea copiilor. Lăsară în urmă o grămadă

enormă de gunoi, unde fuseseră cândva Grădinile Regale.

Foarte curând, domnul Poe intră cu maşina pe o alee îngustă, între şiruri de case din cărămidă în culori deschise, şi se opri la jumătatea ei.

– Am ajuns, spuse domnul Poe cu o voce care se vroia veselă. Noua voastră locuinţă.

Copiii Baudelaire priviră împrejur şi văzură cea mai frumoasă casă de pe stradă. Cărămizile erau foarte bine curăţate şi prin ferestrele mari, larg deschise, se puteau vedea mai multe plante bine întreţinute. În prag, cu o mână pe mânerul subţire al uşii şi cu o vază cu flori în alta, stătea o femeie în vârstă, îmbrăcată drăguţ, care le zâmbi copiilor.

– Bine aţi venit! le ură ea. Voi trebuie să fiţi copiii pe care vrea să îi adopte Contele Olaf.

Violet deschise uşa maşinii şi coborî pentru a-i strânge mâna femeii. Era o strângere caldă şi fermă. Pentru prima dată după mult timp, Violet simţi că soarta ei şi a fraţilor săi s-ar putea să se îmbunătăţească până la urmă.

– Da, răspunse ea, tristă. Noi suntem. Eu sunt Violet Baudelaire, acesta este fratele meu, Klaus, iar ea e sora mea, Sunny. Iar acesta este domnul Poe, care s-a ocupat de noi de când ne-au murit părinții.

– Da, am auzit de accident, răspunse femeia, în timp ce copiii o salutau. Eu sunt Justice Strauss.

– Este un prenume neobișnuit, observă Klaus.

– Sunt judecătoare la Curtea Supremă, de aceea mi se spune așa, le explică ea.

– Fascinant! exclamă Violet. Și sunteți soția Contelui Olaf?

– Dumnezeule, nu, răspunse Justice Strauss. Nici nu-l cunosc foarte bine. Este vecinul meu.

Copiii își mutară privirile de la casa bine întreținută a lui Justice Strauss la cea dărăpănată de alături. Cărămizile erau înnegrite de funingine. Avea numai două ferestre mici, care erau închise și cu draperiile trase, chiar dacă era o zi frumoasă. Deasupra ferestrelor, se ridica un turn înalt

şi murdar, uşor înclinat spre stânga. Uşa de la intrare trebuia revopsită, iar în mijloc avea gravată imaginea unui ochi. Întreaga clădire era înclinată într-o parte, ca un dinte strâmb.

– Ah! spuse Sunny şi toată lumea ştiu ce dorise să spună: „Ce casă îngrozitoare! Nu vreau să locuiesc aici, cu nici un chip!“

– Mi-a părut bine de cunoştinţă, îi spuse Violet lui Justice Strauss.

– Da, răspunse Justice Strauss, arătând spre un ghiveci. Poate veniţi într-o zi să mă ajutaţi în grădină...

– Ar fi foarte plăcut, spuse Violet, tristă.

Într-adevăr, ar fi foarte plăcut să o ajute pe Justice Strauss în grădină, dar Violet se gândi fără să vrea cât de plăcut ar fi fost să locuiască în casa lui Justice Strauss, în loc de cea a Contelui Olaf. „Oare ce fel de om“, se întrebă Violet, „îşi gravează imaginea unui ochi pe uşa de la intrare?“

Domnul Poe salută şi el, ridicându-şi pălăria către

Justice Strauss, care le zâmbi din nou copiilor şi dispăru în casa drăguţă şi bine întreţinută. Klaus făcu un pas înainte şi bătu la uşa Contelui Olaf, degetul lovind chiar în mijlocul ochiului gravat.

După un moment de tăcere, se auzi scârţâitul unei uşi, iar copiii îl văzură pentru prima oară pe Contele Olaf.

– Bună, bună, bună, şopti acesta răguşit.

Era foarte înalt şi foarte slab, îmbrăcat într-un costum gri cu multe pete închise. Faţa îi era nerasă şi în loc de două sprâncene, cum au majoritatea oamenilor, avea doar una continuă. Ochii îi erau foarte, foarte strălucitori, făcându-l să pară şi înfometat, şi furios.

– Bună, copiii mei. Vă rog să intraţi în noua voastră casă, dar să vă ştergeţi picioarele pe preş, ca să nu aduceţi mizerie înăuntru.

Când intrară în casă, urmaţi de domnul Poe, orfanii Baudelaire îşi dădură seama ce lucru ridicol spusese Contele Olaf. Camera în care intraseră era cea mai mur-

dară din câte văzuseră vreodată şi încă puţin noroi de afară nu mai conta. Până şi la lumina slabă, dată de singurul bec care atârna de tavan, cei trei copii observară că toate lucrurile din cameră erau murdare, de la capul de leu împăiat şi prins în perete până la bolul cu cotoare de mere de pe măsuţa de lemn. Klaus se sili să nu plângă în timp ce privea în jurul lui.

– Camera asta parcă ar trebui curăţată puţin, spuse domnul Poe, iscodind în întuneric.

– Îmi dau seama că umila mea locuinţă nu este atât de luxoasă ca reşedinţa Baudelaire, spuse Contele Olaf, dar poate cu niscaiva bani de la copii am reuşi să o aranjăm un pic.

Ochii domnului Poe se măriră de uimire, iar tusea se auzi imediat în camera întunecată, înainte de a spune ceva.

– Averea familiei Baudelaire, spuse acesta încruntat, nu va fi folosită pentru asemenea lucruri. De fapt, nu va fi folosită deloc, până când Violet nu va împlini vârsta

cerută de lege.

Contele Olaf se întoarse către domnul Poe cu o sclipire de câine furios în ochi. Preț de o clipă, Violet crezu că acesta îl va plesni pe domnul Poe.

Dar Contele Olaf înghiți în sec – copiii văzură mărul lui Adam, mișcându-i-se în gâtul subțire – și ridică din umerii acoperiți de haina peticită.

– În regulă, spuse el. Sunt de acord. Mulțumesc foarte mult, domnule Poe, pentru că i-ați adus aici. Copii, haideți să vă conduc în camera voastră.

– La revedere Violet, Klaus şi Sunny, spuse domnul Poe, îndreptându-se către uşa de la intrare. Sper că veți fi foarte fericiți aici. O să vă mai vizitez din când în când, iar voi mă puteți găsi la bancă dacă aveți vreo întrebare.

– Dar nici nu ştim unde este banca, spuse Klaus.

– Am o hartă a oraşului, interveni Contele Olaf. La revedere, domnule Poe.

Se aplecă să închidă uşa, dar orfanii Baudelaire erau

mult prea copleşiţi de disperare ca să-i mai arunce o ultimă privire domnului Poe. În acel moment, îşi doreau să fi rămas la reşedinţa familiei Poe, chiar dacă mirosea urât. Decât să se uite la uşă, orfanii preferau să privească în jos. Astfel, ei observară că, deşi Contele Olaf purta pantofi, nu avea şosete. Pe pielea palidă dintre manşeta pantalonilor zdrenţuiţi şi pantoful negru, se vedea că Olaf avea tatuat pe gleznă un ochi asemănător celui gravat pe uşa de la intrare.

Copiii se întrebară câţi alţi ochi mai erau în casa Contelui Olaf şi dacă se vor simţi pentru tot restul vieţii ca şi cum Contele Olaf i-ar fi spionat, chiar dacă nu se afla prin apropiere.

CAPITOLUL III

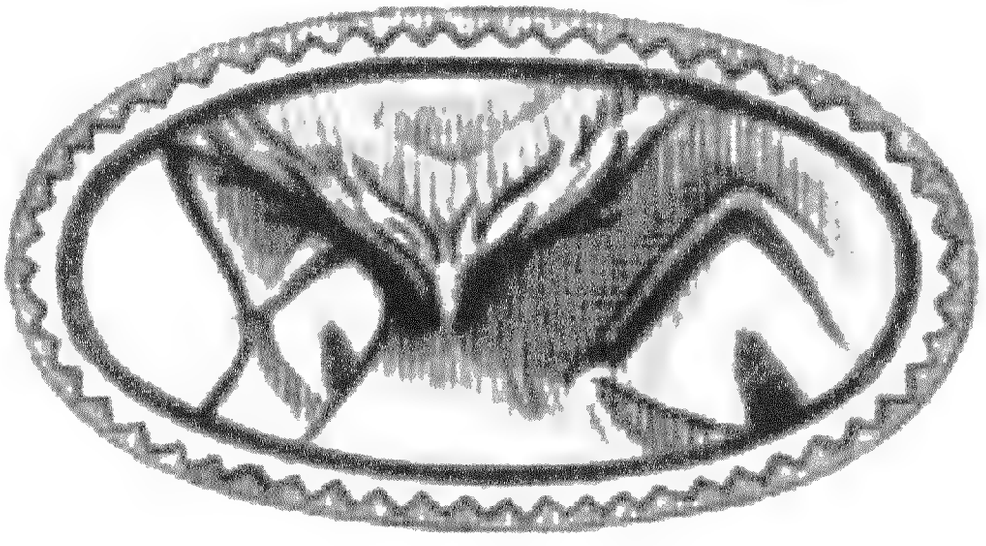

Nu ştiu dacă ţi-ai dat seama vreodată, dar primele impresii sunt adeseori complet greşite. De exemplu, poţi să priveşti un tablou pentru prima oară şi să nu-ţi placă deloc, dar după ce-l priveşti puţin mai mult, ţi se poate părea reuşit. Prima oară când încerci brânza de Gorgonzola, ţi se poate părea prea tare, dar când eşti mai în vârstă nu mai vrei să mănânci nimic altceva decât brânză de Gorgonzola. Când s-a născut Sunny, Klaus n-a plăcut-o

deloc, dar nici nu împlinise şase săptămâni şi erau prieteni la cataramă. Prima impresie despre orice şi oricine se poate schimba în timp.

Mi-aş dori să-ţi pot spune că primele impresii ale copiilor Baudelaire despre Contele Olaf şi despre casa lui erau greşite, aşa cum sunt majoritatea primelor impresii. Dar aceste prime impresii – că Olaf era o persoană oribilă şi casa lui o cocină de porci – erau absolut corecte.

În primele zile după sosirea orfanilor la casa Contelui Olaf, Violet, Klaus şi Sunny încercară să se acomodeze, dar nu prea reuşiră. Chiar dacă locuinţa Contelui Olaf era destul de mare, cei trei copii fură cazaţi împreună într-un dormitor murdar, cu un singur pat. Violet şi Klaus dormeau cu rândul în pat, aşa că în fiecare noapte unul dintre ei dormea în pat şi celălalt pe podeaua tare din lemn. Salteaua patului era plină de cocoloaşe, astfel că era greu de spus cine dormea mai incomod. Ca să încropească un pat pentru Sunny, Violet luă perdelele prăfuite de pe

galeria atârnată deasupra singurei ferestre a dormitorului și le împături, făcând din ele un fel de salteluță tocmai bună pentru surioara ei. Fără perdele, soarele năvălea prin geamul crăpat, trezindu-i dimineața foarte devreme și sporindu-le astfel tristețea din fiecare zi. O cutie de carton în care fusese ambalat un frigider ținea acum loc de dulap pentru hainele celor trei copii, strânse într-o biată grămăjoară. În loc de jucării, cărți sau alte lucruri care i-ar fi putut distra, Contele le adusese o mulțime de pietre. Și singura decorațiune de pe pereții scorojiți era o pictură mare și urâtă a unui ochi, identic cu cel de pe glezna Contelui și cu ceilalți pictați în toată casa.

Dar copiii știau, după cum știi și tu, că până și cele mai urâte lucruri din lume pot fi suportate mai ușor, dacă oamenii din jur sunt interesanți și buni. Contele Olaf nu era nici interesant, nici bun. Era un adevărat tiran, nervos și împuțit. Singurul lucru bun legat de Contele Olaf era că nu prea stătea pe acasă. Când se trezeau, copiii își alegeau

hainele din cutia frigiderului şi se duceau la bucătărie, unde îi aştepta o listă cu instrucţiuni lăsată de Contele Olaf, care de cele mai multe ori nu apărea până la lăsarea întunericului. Acesta îşi petrecea cea mai mare parte a zilei în afara casei sau sus în turn, unde copiilor le era interzis să meargă. Instrucţiunile pe care le lăsa copiilor erau de obicei sarcini dificile, ca de exemplu, revopsirea verandei din spate sau repararea ferestrelor, iar în loc de semnătură, Contele Olaf desena un ochi în partea de jos a biletului.

Într-o dimineaţă, biletul suna în felul următor:

„Trupa mea de teatru va veni la cină înaintea spectacolului de diseară. Până la şapte, pregătiţi cina pentru zece persoane. Cumpăraţi mâncarea, pregătiţi-o, aranjaţi masa, serviţi cina, curăţaţi după noi şi nu ne staţi în drum."

Sub instrucţiuni, se holba obişnuitul ochi, iar sub bilet era o mică sumă de bani pentru cumpărături.

Violet şi Klaus citiră biletul în timp ce luau micul dejun,

adică mâncarea pământie şi plină de cocoloaşe pe care le-o lăsa Contele Olaf în fiecare dimineaţă, într-un castron de pe sobă. Apoi se uitară disperaţi unul la celălalt.

– Nici unul dintre noi nu ştie să gătească, se văită Klaus.

– E adevărat, admise Violet. Ştiu doar să repar ferestrele astea şi să curăţ hornul, pentru că mă interesează astfel de lucruri. Dar nu ştiu să gătesc altceva în afară de pâine prăjită.

– Iar câteodată o mai şi arzi, spuse Klaus şi zâmbiră amândoi.

Îşi amintiseră de o zi când se treziseră mai devreme ca să pregătească un mic dejun special pentru părinţii lor, iar Violet arsese pâinea prăjită. Simţind fumul, părinţii alergaseră disperaţi la bucătărie ca să vadă ce se întâmplase. Când îi văzuseră pe Violet şi pe Klaus privind fără speranţă la feliile înnegrite, începuseră să râdă, după care făcuseră clătite pentru toată familia.

– Tare aş vrea să fie aici, şopti Violet.

Nici nu mai fu nevoie să le explice că se referea la părinţii lor.

– N-ar fi permis niciodată ca noi să locuim într-un astfel de loc îngrozitor, continuă ea.

– Dacă ar fi fost aici, spuse şi Klaus, ridicând vocea pe măsură ce era tot mai supărat, n-am fi locuit cu Contele Olaf. Nu-mi place aici, Violet! Urăsc casa asta! *Urăsc* camera noastră! *Urăsc* că trebuie să îndeplinim sarcinile astea şi îl *urăsc* pe Contele Olaf!

– Şi eu îl urăsc, spuse Violet şi Klaus se uită la sora lui mai mare cu uşurare.

Câteodată, doar dacă spui că urăşti pe cineva şi dacă mai este de acord şi altcineva cu tine, ajungi să suporţi mai bine o situaţie îngrozitoare.

– Urăsc tot ce este legat de viaţa noastră de acum, Klaus, dar trebuie să ţinem capul sus.

Aceasta era o expresie pe care o folosea tatăl copiilor

şi care însemna „să încerce să fie veseli“.

– Ai dreptate, spuse Klaus. Dar este foarte dificil să-ţi ţii capul sus, când Contele Olaf ţi-l apleacă.

– A-huu! ţipă Sunny, lovind cu lingura în masă.

Întrerupţi din conversaţie, Violet şi Klaus priviră încă o dată biletul Contelui Olaf.

– Poate găsim o carte de bucate, spuse Klaus. N-ar trebui să fie chiar aşa de greu să pregăteşti o masă simplă.

Violet şi Klaus pierdură câteva minute bune, deschizând şi închizând dulapurile de bucătărie ale Contelui Olaf, dar nu găsiră nici o carte de bucate.

– Nu pot spune că sunt surprinsă, remarcă Violet. Nu e nici o carte în toată casa.

– Ştiu, spuse trist Klaus. Îmi lipseşte foarte mult cititul. Trebuie să mergem şi să căutăm cândva o bibliotecă.

– Dar nu astăzi, spuse Violet. Azi, trebuie să gătim pentru zece persoane.

În acel moment, se auzi o bătaie în uşa de la intrare.

Violet şi Klaus se priviră neliniştiţi.

– Cine naiba l-ar vizita pe Contele Olaf? se întrebă Violet cu voce tare.

– Poate a venit cineva în vizită la *noi*, spuse Klaus, fără prea mari speranţe.

De la moartea părinţilor, mulţi dintre prietenii familiei se îndepărtaseră de ei, asta însemnând că nu mai sunaseră la telefon, nu le mai scriseseră şi nu îi mai vizitaseră, făcându-i să se simtă foarte singuri.

– Tu şi cu mine, n-am face niciodată aşa ceva nici uneia dintre cunoştinţele noastre îndurerate! îşi continuă Klaus gândurile cu voce tare, dar Violet îl înţelesese foarte bine.

E adevărat însă că, uneori, atunci când cineva pierde o persoană iubită, prietenii îl evită gândindu-se că îi trezesc amintiri dureroase... Numai că, în aceste cazuri, prezenţa unui prieten este mai mult decât bine venită.

Violet, Klaus şi Sunny se îndreptară încet către uşa de la intrare şi priviră prin vizorul în formă de ochi. Fură încân-

taţi să o vadă pe Justice Strauss şi deschiseră repede uşa.

– Justice Strauss! strigă Violet. Cât mă bucur să vă văd!

Fu cât pe-aci să spună, „Intraţi, vă rog“, dar îşi dădu seama că Justice Strauss nu s-ar fi aventurat probabil în camera murdară şi întunecoasă.

– Vă rog să mă iertaţi că nu v-am vizitat mai repede, spuse Justice Strauss, în timp ce copiii stăteau nerăbdători în prag. Am vrut să ştiu cum v-aţi acomodat, dar am avut un caz dificil la Curtea Supremă, care mi-a luat mult timp.

– Ce fel de caz? întrebă Klaus.

Lipsit de cărţi, Klaus era avid de informaţii noi.

– Nu prea pot să vă spun, răspunse Justice Strauss, pentru că este strict secret. Dar pot să vă spun că este vorba despre o plantă otrăvitoare şi de folosirea ilegală a unei cărţi de credit.

– U-huu! strigă Sunny, ceea ce probabil însemna „Ce interesant!“, deşi bineînţeles că Sunny nu înţelegea ce se discuta.

Justice Strauss îşi coborî privirea spre Sunny şi izbucni în râs.

– Curat „U-huu!“, spuse ea şi întinse mâna să o mângâie pe cap.

Sunny prinse mâna lui Justice Strauss şi o muşcă foarte uşor.

– Asta înseamnă că vă place, îi explică Violet. Muşcă foarte, foarte tare, dacă nu te place sau dacă vrei să-i faci baie.

– Am înţeles, spuse Justice Strauss. Ei, cum o duceţi, copii? Doriţi ceva anume?

Copiii se uitară unul la celălalt, gândindu-se la toate lucrurile pe care şi le doreau. Încă un pat, de exemplu. Un pătuţ ca lumea pentru Sunny. Perdele pentru fereastra din camera lor. Un dulap de haine, în loc de cutia de carton. Dar ce-şi doreau cel mai mult era, bineînţeles, să nu mai aibă nici o legătură cu Contele Olaf. Ce doreau cel mai mult era să fie din nou cu părinţii lor, în casa lor, dar acest

lucru era imposibil, desigur. Violet, Klaus şi Sunny se uitară în jos, la podea, nefericiți din cauza întrebării. În cele din urmă, Klaus îndrăzni.

– Am putea cumva să împrumutăm o carte de bucate de la dumneavoastră? întrebă el. Contele Olaf ne-a spus să pregătim cina pentru trupa lui de teatru şi nu găsim nici o carte de bucate în casa asta.

– Doamne! exclamă Justice. Să pregăteşti cina pentru întreaga trupă de teatru mi se pare să le ceri cam mult unor copii.

– Contele Olaf ne dă o mulțime de astfel de sarcini, spuse Violet.

De fapt, ar fi vrut să spună că era un om rău, dar era o fetiță manierată.

– Ei bine, de ce nu veniți la mine, spuse Justice Strauss, să căutăm o carte de bucate?

Copiii fură de acord şi o urmară pe Justice Strauss în casa ei bine întreținută. Îi conduse pe un hol elegant şi,

când văzură ce era înăuntru, aproape că leşinară de plăcere. Mai ales Klaus.

Camera în care intraseră era o bibliotecă. Nu o bibliotecă publică, ci una personală. Asta însemna o mare colecție de cărți care erau numai ale lui Justice Strauss. Pe fiecare perete, de la podea până în tavan, existau zeci de rafturi cu cărți. Mai erau şi rafturi separate, chiar în mijlocul camerei. Singurul loc în care nu erau cărți rămăsese un colț al camerei, unde se aflau câteva scaune mari şi confortabile, precum şi o masă de lemn cu lămpi deasupra, perfecte pentru citit. Deşi nu era la fel de mare ca cea a părinților lor, era la fel de intimă, iar copiii Baudelaire erau încântați.

– Doamne! spuse Violet. Ce bibliotecă minunată!

– Mulțumesc foarte mult, răspunse Justice Strauss. Colecționez cărți de ani de zile şi sunt foarte mândră de colecția mea. Atâta timp cât le păstrați în condiții bune, sunteți bine veniți să citiți oricare dintre cărțile mele,

oricând. Cărțile de bucate sunt acolo, pe peretele de la răsărit. Vreți să ne uităm la ele?

– Da, spuse Violet, şi apoi, dacă nu vă supărați, aş vrea foarte mult să mă uit la oricare dintre cărțile despre ingineria mecanică. Mă interesează foarte mult invențiile.

– Iar eu aş vrea să mă uit la cărțile despre lupi, spuse Klaus. De ceva timp încoace, mă fascinează animalele sălbatice din America de Nord.

– Călți! țipă Sunny, ceea ce însemna „Vreau şi eu o carte cu poze!“

Justice Strauss zâmbi.

– E o plăcere să vezi tineri cărora le place să citească, spuse ea. Dar mai întâi, ar fi mai bine să găsim o rețetă bună, nu credeți?

Copiii fură de acord şi timp de vreo treizeci de minute, răsfoiră câteva cărți de bucate recomandate de Justice Strauss.

Ca să vă spun adevărul, cei trei orfani erau atât de încântați să evadeze puțin din casa Contelui Olaf, încât

erau foarte emoționați și nu se puteau hotărî ce rețetă să aleagă. Dar în cele din urmă Klaus găsi un fel de mâncare care suna delicios și era ușor de preparat.

– Ia fiți atenți, spuse el. *Puttanesca.* Este un sos italian pentru paste. Avem nevoie doar de măsline, capere, anșoa, usturoi, pătrunjel tocat și roșii, toate amestecate într-un castron, după care pregătim spaghete și turnăm sosul peste ele.

– Pare ușor, încuviință Violet și orfanii Baudelaire se uitară unul la celălalt.

Cu ajutorul bunei Justice Strauss și al bibliotecii acesteia, copiii ar putea să-și îmbunătățească viața, la fel de repede cum ar prepara sosul *puttanesca* pentru Contele Olaf și prietenii lui.

CAPITOLUL IV

Orfanii copiară pe o ciornă rețeta de sos *puttanesca*, iar Justice Strauss fu cumsecade şi-i însoți până la piață ca să cumpere ingredientele necesare. Contele Olaf nu le lăsase prea mulți bani, dar copiii putură cumpăra tot ce trebuia. De la un vânzător ambulant, cumpărară măslinele, după ce gustară câteva soiuri şi le aleseră pe cele care le plăcuseră cel mai mult. Dintr-un magazin de paste, aleseră tăițeii cu formele cele mai

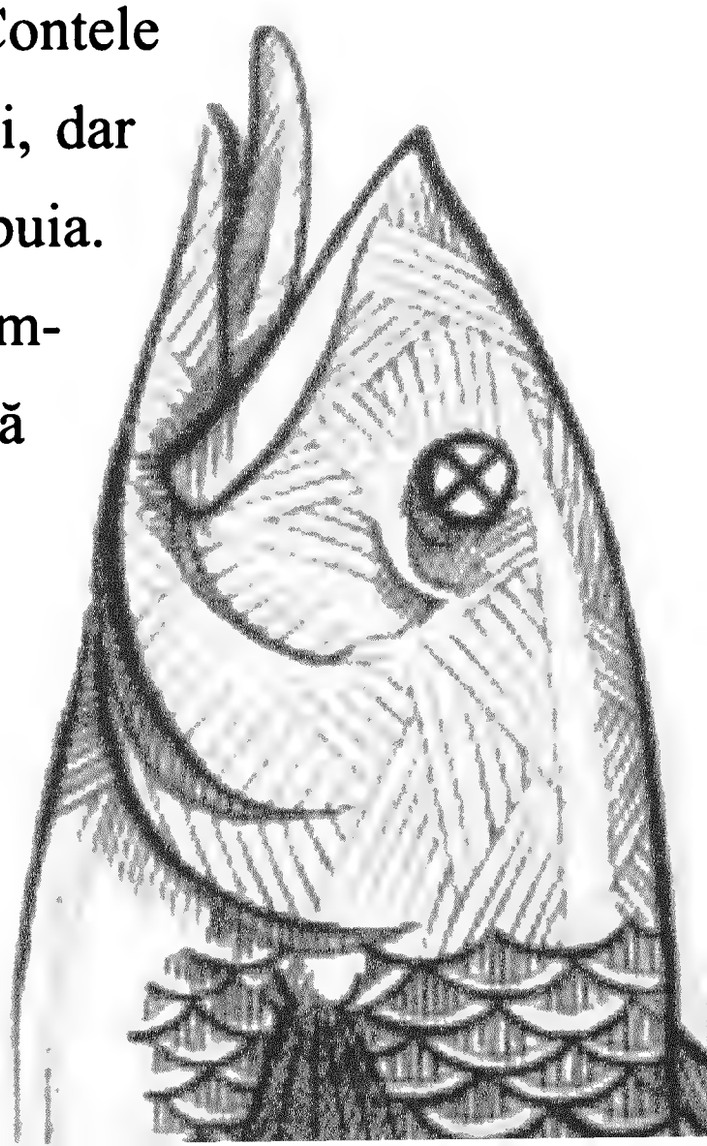

interesante şi o întrebară pe vânzătoare de ce cantitate ar avea nevoie pentru treisprezece persoane, cele zece persoane menţionate de Contele Olaf şi ei trei. Apoi, dintr-o băcănie, cumpărară usturoi (o plantă cu bulbi şi cu gust iute), anşoa (nişte peştişori săraţi), capere (nişte fructe cu un gust minunat) şi roşii, care sunt mai degrabă fructe decât legume, după cum ştiu cei mai mulţi dintre oameni. Copiii se gândiră că ar fi bine să servească şi un desert şi cumpărară câteva plicuri cu praf de budincă.

Orfanii se gândeau, probabil, că dacă pregăteau o masă delicioasă Contele Olaf avea să se poarte ceva mai frumos cu ei.

– Mulţumim foarte mult pentru ajutor, spuse Violet, în timp ce ea şi fraţii săi se îndreptau spre casă, însoţiţi de Justice Strauss. Nu ştiu ce ne-am fi făcut fără dumneavoastră.

– Păreţi nişte copii foarte inteligenţi, spuse Justice Strauss. Nu contenesc să mă mir că Olaf v-a cerut să pregătiţi o masă pentru atâtea persoane... Ei bine, am

ajuns. Trebuie să intru în casă şi să-mi depozitez cumpărăturile. Sper că o să veniţi cât de curând să împrumutaţi cărţi din biblioteca mea.

– Mâine? întrebă Klaus repede. Putem veni mâine?

– Nu văd de ce nu, spuse Justice Strauss, zâmbind.

– Nu vă putem spune cât de mult apreciem amabilitatea dumneavoastră, spuse Violet cu precauţie.

De când le muriseră părinţii, iar Contele Olaf îi trata atât de rău, cei trei copii nu erau obişnuiţi cu amabilităţi din partea adulţilor şi nu erau siguri dacă trebuiau să facă ceva în schimb.

– Mâine, înainte de a folosi biblioteca, continuă Violet, Klaus şi cu mine vom fi mai mult decât bucuroşi să facem câteva treburi casnice pentru dumneavoastră. Sunny nu este chiar atât de mare ca să lucreze, dar sunt sigură că vom găsi ceva de făcut şi pentru ea.

Justice Strauss le zâmbi celor trei copii, dar ochii îi erau trişti. Întinse o mână şi îi mângâie părul lui Violet, iar

fata se simți extraordinar, cum nu se mai simțise de multă vreme.

– Nu trebuie să faceți nimic, spuse Justice Strauss. Sunteți întotdeauna bine veniți în casa mea.

Apoi, se întoarse și intră în casă. După ce orfanii se uitară puțin după ea, intrară și ei în casa lor.

Cea mai mare parte a după-amiezei, Violet, Klaus și Sunny gătiră sosul *puttanesca*, respectând întocmai rețeta. Violet prăji usturoiul, spălă și tăie peștișorii. Klaus curăță roșiile de coajă și scoase sâmburii măslinelor. Sunny bătea într-un vas cu o lingură de lemn, repetând un cântec pe care îl compusese singură. Și cei trei copii se simțeau mai puțin triști, față de cum se simțiseră de la venirea în casa Contelui Olaf.

Mirosul mâncării gătite te face adesea să te simți mai bine, iar bucătăria devenea mai intimă pe măsură ce sosul fierbea la foc mic, un termen culinar care înseamnă „a pregăti mâncarea la o temperatură scăzută."

Cei trei orfani depănară amintiri plăcute legate de părinții lor și de Justice Strauss, despre care fură de acord cu toții că era o vecină minunată, printre cărțile căreia doreau să petreacă foarte mult timp. În timp ce stăteau de vorbă, copiii amestecau și gustau budinca de ciocolată.

Tocmai când puneau budinca la frigider ca să se răcească, Violet, Klaus și Sunny auziră un zgomot puternic, ca o bubuitură. Ușa de la intrare se deschise și nu cred că trebuie să-ți mai spun cine venise acasă.

– Hei, orfanilor! strigă Contele Olaf cu vocea lui dogită. Unde sunteți, orfanilor?

– În bucătărie, strigă Klaus. Tocmai terminam de pregătit cina.

– Ar fi cazul, spuse Contele Olaf, în timp ce intra în bucătărie, privindu-i cu ochii lui strălucitori. Trupa vine imediat și toată lumea este flămândă. Unde este friptura de vită?

– N-am gătit friptură de vită, spuse Violet. Am făcut sos

puttanesca.

– Cum? întrebă Contele Olaf. Cum adică, n-ați făcut friptură de vită?

– Nu ne-ați spus că vreți friptură de vită, răspunse Klaus.

Contele Olaf se îndreptă către copii, părând şi mai înalt decât era în realitate. Ochii îi erau şi mai strălucitori şi avea sprânceana ridicată a supărare.

– Când am fost de acord să vă adopt, continuă acesta, am fost de acord să devin tatăl vostru, iar ca tată al vostru nu sunt omul de care să vă puteți bate joc. Vă ordon să ne serviți friptură de vită, mie şi invitaților mei.

– Nu avem nici un fel de friptură! țipă Violet. Am gătit sos *puttanesca!*

– Nu! Nu! Nu! strigă şi Sunny.

Contele Olaf se uită în jos, spre Sunny. Cu un urlet prea puțin uman, o luă pe Sunny într-o mână şi o ridică astfel încât să-l privească drept în ochi. Nu mai este nevoie să vă spun că Sunny era foarte speriată şi că începu imediat să

plângă, fiind mult prea înfricoşată ca să încerce să muşte mâna care o ţinea.

– Las-o imediat jos, animalule! ţipă Klaus.

Sărea în sus, încercând să o elibereze pe Sunny din strânsoarea Contelui, dar acesta o ţinea prea sus. Contele Olaf privi în jos, spre Klaus, şi arboră un rânjet teribil, ridicând-o pe biata Sunny şi mai sus.

Tocmai când părea că ar avea de gând să o arunce pe podea, din camera alăturată se auzi un hohot puternic de râs.

– Olaf! Unde eşti, Olaf? strigară mai multe voci.

Contele Olaf se opri, ţinând-o încă pe Sunny în aer, în timp ce membrii trupei sale de teatru intrau în bucătărie. În scurt timp, camera deveni neîncăpătoare. Se adunase acolo o mulţime de personaje ciudate, de toate formele şi mărimile. Un bărbat chel, cu un nas foarte lung, îmbrăcat într-o robă lungă şi neagră, două femei cu pudră albă şi strălucitoare împrăştiată pe toată faţa, încât arătau ca nişte

fantome.

În spatele femeilor, stătea un bărbat cu brațe foarte lungi și slabe, la capătul cărora atârnau două cârlige, în loc de mâini. Mai era acolo o persoană teribil de grasă și care nu părea a fi nici femeie, nici bărbat, iar în spatele ei, în prag, se îmbulzeau alți oameni pe care copiii nu-i vedeau, dar își puteau închipui că erau la fel de înspăimântători.

– Iată-te, Olaf, spuse una dintre cele două femei cu fețele parcă tăvălite în făină. Ce naiba faci?

– Îi pedepsesc pe cei trei orfani, răspunse Contele Olaf. Le-am cerut să pregătească cina și nu ne-au făcut decât un sos dezgustător.

– Nu trebuie să fii îndurător cu copiii, spuse omul cu mâinile-cârlig. Trebuie să fie învățați să-i respecte pe cei mai în vârstă.

Bărbatul înalt și chel se uită la copii.

– Ăștia sunt, îl întrebă el pe Contele Olaf, copiii ăia

bogați, despre care mi-ai povestit?

– Da, răspunse Contele Olaf. Sunt atât de îngrozitori, încât abia pot să-i ating.

Spunând acestea, o lăsă jos pe Sunny, care continuă să plângă pe podea. Violet și Klaus răsuflară ușurați când văzură că n-o scăpase pe Sunny de la înălțimea la care o ridicase.

– Nu te condamn, spuse cineva din prag.

Contele Olaf își scutură mâinile, ca și cum ar fi ținut în brațe ceva dezgustător, nu un copil.

– Gata cu vorbăria, zise el. Probabil că vom mânca mâncarea lor, chiar dacă nu e ce doream. Să mă urmeze toată lumea în sufragerie, să bem niște vin! Probabil că până ne vor servi puștii ăștia, vom fi prea beți să ne pese dacă mâncăm friptură de vită sau nu.

– Ura! strigară câțiva dintre membrii trupei, străbătând bucătăria pe urmele Contelui Olaf spre sufragerie.

Nimeni nu le mai acordă nici cea mai mică atenție

copiilor, cu excepția bărbatului chel, care se opri şi o privi pe Violet drept în ochi.

– Tu eşti drăguță, spuse el, luându-i fața în mâinile sale aspre. Dacă aş fi în locul tău, aş încerca să nu-l înfurii pe Contele Olaf, ca nu cumva să-ți pocească fețișoara asta drăguță!

Violet începu să tremure, iar bărbatul chel o gâdilă puțin sub bărbie şi părăsi camera.

Singuri în bucătărie, copiii Baudelaire îşi dădură seama că respirau greoi, ca şi cum ar fi alergat o distanță mare. Sunny nu se oprise din plâns, iar Klaus îşi simți ochii umezi de lacrimi.

Numai Violet nu plângea, dar tremura din tot trupul de frică şi de repulsie, cuvânt care înseamnă o combinație neplăcută de groază şi dezgust.

Pentru câteva momente, nici unul dintre ei nu scoase o vorbă.

– Este îngrozitor, îngrozitor! spuse într-un târziu

Klaus. Violet, ce putem face?

– Nu ştiu, răspunse ea. Mi-e frică.

– Şi mie, spuse Klaus.

– Haţ! făcu Sunny şi se opri din plâns.

– Hai să mâncam! ţipă cineva din sufragerie şi întreaga trupă de teatru începu să bată darabana în masă, lucru extrem de nepoliticos.

– Ar fi bine să servim sosul, spuse Klaus, sau cine ştie ce ar fi în stare să ne mai facă!

Violet îşi aduse aminte ce spusese bărbatul chel despre „pocirea" feţei ei şi încuviinţă din cap. Cei doi se uitară la sosul care părea atât de apetisant în timp ce-l pregăteau şi care acum părea de culoarea sângelui. Apoi, lăsând-o pe Sunny în bucătărie, se îndreptară spre sufragerie, Klaus cărând un bol plin cu tăieţei cu forme interesante, iar Violet ducând vasul cu sosul *puttanesca* şi un polonic mare pentru servit.

Membrii trupei vorbeau şi râdeau pe întrecute, bând

neîncetat din cupele de vin, fără să le dea nici cea mai mică atenție orfanilor Baudelaire care înconjurau masa, servind cina. Pe Violet o durea mâna dreaptă din cauza greutății poloniculuí. Se gândi să-l schimbe în mâna stângă, dar pentru că era dreptace se temu că ar putea vărsa sosul, ceea ce l-ar fi putut înfuria din nou pe Contele Olaf. Se uită tristă la farfuria Contelui şi se gândi că ar fi putut cumpăra otravă de la piață, pe care să o pună în sosul *puttanesca*. Când terminară de servit, Violet şi Klaus se strecurară înapoi în bucătărie.

În timp ce ascultau râsul sălbatic şi grosolan al Contelui Olaf şi al trupei sale de teatru, îşi puseră în farfurii porțiile lor de sos, dar erau mult prea nefericiți ca să le mai ardă de mâncat. Prietenii lui Olaf începuseră să bată din nou darabana în masă, aşa că orfanii merseră din nou în sufragerie să strângă masa şi să servească budinca de ciocolată. Observară că Olaf şi amicii lui băuseră până atunci cantități apreciabile de vin. Stăteau tolăniți pe

masă şi moţăiau.

Într-un târziu, se treziră şi tropăiră grăbiţi prin bucătărie, fără să-i bage în seamă pe cei trei copii în drumul lor către ieşire. Contele Olaf se uită de jur-împrejurul camerei pline cu vase murdare.

– Pentru că n-aţi terminat de strâns, le zise el orfanilor, cred că în seara asta nu veţi urmări spectacolul. După ce terminaţi de făcut curat, vă duceţi direct în paturile voastre!

Klaus se uita fix în podea, încercând să ascundă cât de supărat era. Dar nu reuşi.

– Vrei să spui *patul* nostru! ţipă el. Ne-ai dat un singur pat!

Membrii trupei de teatru se opriră din drum când auziră izbucnirea lui Klaus. Se uitară de la băiat la Contele Olaf, aşteptând să vadă ce urma să se întâmple. Contele Olaf îşi ridică sprânceana, iar ochii îi deveniră scăpărători, dar vorbi calm.

– Dacă vreţi alt pat, spuse el, mâine vă puteţi duce în

oraş să vă cumpăraţi unul.

– Ştiţi foarte bine că nu avem bani, îl înfruntă Klaus.

– Bineînţeles că aveţi, continuă Contele Olaf, pe măsură ce vocea îi devenea din ce în ce mai puternică. Sunteţi moştenitorii unei averi imense.

– Banii ăia, răspunse Klaus, amintindu-şi de spusele domnului Poe, nu pot fi folosiţi până când Violet nu împlineşte vârsta potrivită.

Faţa Contelui Olaf se făcu roşie ca sfecla. Pentru un moment, nu spuse nimic. Apoi, cu o mişcare bruscă, se întinse şi îl plesni pe Klaus peste faţă. Klaus căzu pe podea, la câţiva centimetri de glezna tatuată a lui Olaf. Ochelarii îi căzuseră de la ochi şi ajunseseră într-un colţ. Obrazul stâng, cel lovit de Olaf, parcă era în flăcări. Trupa de teatru izbucni în hohote de râs şi începu să aplaude, de parcă Olaf făcuse ceva foarte curajos, nu ceva mârşav şi înjositor.

– Haideţi, prieteni, le spuse Contele Olaf amicilor lui.

O să întârziem la propria noastră reprezentație.

– Dacă aș fi în locul tău, Olaf, zise bărbatul cu mâinile-cârlig, m-aș gândi la o modalitate de a pune mâna pe banii copiilor Baudelaire.

– O să văd eu cum fac, răspunse Contele Olaf, dar ochii începuseră să-i strălucească și mai tare, ca și cum deja îi venise o idee.

Se mai auzi o bubuitură puternică, în timp ce ușa de la intrare se închidea în urma Contelui Olaf și a prietenilor lui îngrozitori, iar copiii Baudelaire rămaseră singuri în bucătărie.

Violet îngenunche lângă Klaus, îmbrățișându-l și încercând să-l facă să se simtă mai bine. Sunny se târî până la ochelari, îi luă și i-i dădu lui Klaus. Acesta începu să suspine, nu atât din cauza durerii, ci de furie, din pricina situației îngrozitoare în care se aflau. Violet și Sunny plânseră împreună cu el și suspinară în continuare, în timp ce spălau vasele, cât stinseră lumânările și cât își schimbară hainele pentru culcare: Klaus în pat, Violet pe jos și Sunny

în pătuțul făcut din perdele.

Luna răsărise la fereastră şi, dacă cineva s-ar fi uitat în dormitorul orfanilor Baudelaire, ar fi văzut trei copii plângând încet.

Şi plânseră toată noaptea.

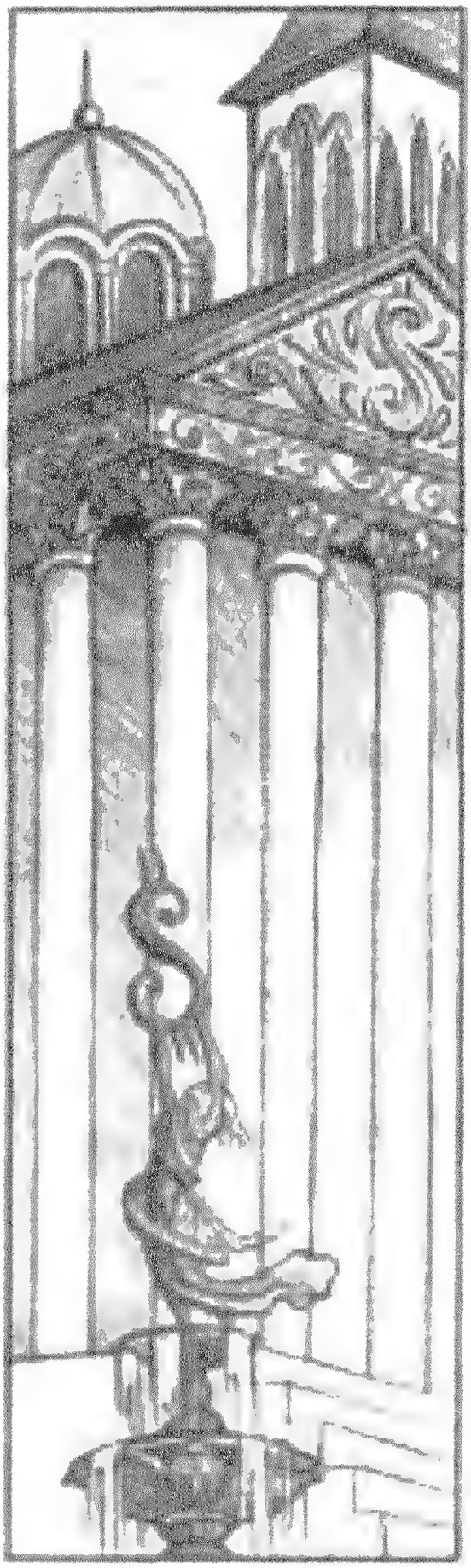

CAPITOLUL V

Doar dacă eşti într-adevăr norocos, n-ai avut parte de întâmplări care să te facă să plângi, deci, doar dacă ai fost norocos, nu ştii că o porţie bună de plâns te poate adesea face să te simţi mai bine, chiar dacă situaţia nu s-a schimbat deloc.

Aşa se întâmplă şi cu orfanii Baudelaire. Plângând toată noaptea, se treziră în dimineaţa următoare ca

şi cum li se ridicase o greutate de pe umeri. Cei trei copii erau conştienţi, bineînţeles, că se aflau în aceeaşi situaţie îngrozitoare, dar se gândiră că puteau face ceva ca să se simtă mai bine.

În biletul lăsat de Contele Olaf li se ordona să taie lemne de foc în curtea din spate şi, în timp ce dădeau cu toporul în buşteni, încercând să-i împartă în bucăţi mai mici, Violet şi Klaus făceau posibile planuri de acţiune, iar Sunny mesteca liniştită o bucăţică de lemn.

– În mod cert, spuse Klaus, arătând spre vânătaia urâtă care îi apăruse pe obraz în urma loviturii lui Olaf, aici nu mai putem sta. Mai degrabă aş încerca să stau pe străzi, decât să locuiesc în casa asta îngrozitoare.

– Dar cine ştie de ce ghinioane am putea avea parte pe străzi!? sublinie Violet. Cel puţin aici avem un acoperiş deasupra capului.

– Mi-aş dori să putem folosi *acum* banii părinţilor noştri, nu când împlineşti tu vârsta potrivită, zise Klaus. Aşa am putea cumpăra un castel şi am putea locui în el, cu gărzi înarmate patrulând pe afară, ca să-i ţină la distanţă pe Contele

Olaf şi trupa lui de beţivi.

– Iar eu aş avea un atelier pentru invenţii, adăugă Violet gânditoare, ridicând toporul şi despicând aproape în jumătate un buştean lung. Plin cu roţi, scripeţi şi fire. Şi un computer de ultima generaţie.

– Şi eu aş putea avea o bibliotecă imensă, continuă Klaus, ca a lui Justice Strauss sau chiar mult mai mare.

– Gibo! strigă Sunny, ceea ce părea să însemne: „Şi eu aş putea avea o mulţime de lucruri de muşcat!“

– Dar între timp, spuse Violet, trebuie să facem ceva în legătură cu situaţia noastră actuală.

– Poate vrea Justice Strauss să ne adopte, zise Klaus. A spus că suntem întotdeauna bine veniţi în casa ei.

– S-a referit la o simplă vizită sau dacă vrem să împrumutăm cărţi, sublinie Violet. N-a vrut să spună să locuim acolo.

– Poate dacă îi explicăm situaţia, ar fi de acord să ne adopte, adăugă Klaus cu speranţă în glas, dar când Violet se uită la el, îşi dădu seama că era de prisos.

Adopţia este o decizie importantă şi nu se poate lua cât ai

bate din palme. Sunt convins că și tu, de-a lungul vieții, în anumite momente, ți-ai dorit să fi fost crescut de alte persoane decât acelea care te-au crescut, dar ai știut în adâncul inimii că șansele erau foarte mici.

– Cred că trebuie să mergem să vorbim cu domnul Poe, spuse Violet. Când ne-a adus aici, ne-a spus că-l putem găsi la bancă, dacă avem întrebări.

– Nu prea avem nici o întrebare, remarcă Klaus. Avem o plângere.

Se gândea la domnul Poe, apropiindu-se de ei, pe Plaja Pietricelelor, cu acel mesaj teribil. Chiar dacă incendiul nu fusese din vina domnului Poe, Klaus nu era prea fericit să se întâlnească cu el, pentru că îi era frică să nu-i dea și alte veşti proaste.

– Nu mă pot gândi la nimeni altcineva cu care să luăm legătura, spuse Violet. Domnul Poe se ocupă de afacerile noastre și sunt sigură că, dacă ar fi știut cât de oribil este Contele Olaf, nu ne-ar fi adus aici.

Klaus și-l imaginã pe domnul Poe, venind cu maşina și luându-i de acolo, ca să îi ducă în altă parte, și o mică spe-

ranță îi îmboboci în suflet. Oriunde altundeva ar fi fost mai bine decât la Contele Olaf.

– Bine, încuviință el. Hai să terminăm de tăiat lemnele astea și apoi mergem la bancă.

Însuflețiți de planul lor, orfanii Baudelaire mânuiră toporul cu o viteză amețitoare, terminând destul de repede de tăiat lemnele. În curând, erau gata de plecare. Își amintiră că Olaf spusese că avea o hartă a orașului și începură să o caute, dar, negăsind-o, crezură că era în turn, unde nu aveau voie să meargă. Așa că, fără nici un fel de indicații, copiii Baudelaire plecară către cartierul unde se afla banca, sperând să-l găsească pe domnul Poe.

După ce trecură prin cartierul cu carne, cel cu flori și cel cu sculpturi, cei trei copii ajunseră în cartierul cu bănci, oprindu-se un pic pentru a bea o gură de apă din Fântâna Fițelor. Cartierul cu bănci cuprindea câteva străzi cu clădiri mari din marmură, pe fiecare parte a străzii, toate sedii de bănci. Merseră mai întâi la „Thrustworthy Bank", apoi la „Faithful Savings & Loan", și apoi la „Financial Services", de fiecare dată întrebând de domnul Poe. Într-un final, o

recepționeră de la „Financial Services“ le spuse că-l cunoaştea pe domnul Poe şi că acesta lucra ceva mai încolo, la „Mulctuary Money Management“.

Clădirea era pătrată şi arăta destul de obişnuit, dar odată intrați, cei trei orfani fură intimidați de du-te-vino-ul oamenilor. Se îndreptară în fugă spre o încăpere imensă. Întrebară un paznic dacă îl găseau acolo pe domnul Poe, iar acesta îi conduse într-un birou încăpător, cu multe rafturi, dar fără ferestre.

– Ei, mă bucur să vă văd, îi întâmpină domnul Poe cu o voce uimită.

Stătea la un birou acoperit cu hârtii scoase la imprimantă şi arăta „important“ şi plictisit. În jurul unei fotografii înfățişând-o pe soția sa şi pe cei doi copii nesuferiți, se aflau trei telefoane cu butoane.

– Intrați, vă rog!

– Mulțumim, spuse Klaus, strângându-i mâna domnului Poe.

Copiii Baudelaire se aşezară pe trei scaune mari şi confortabile. Domnul Poe deschise gura ca să spună ceva, dar

trebui să tușească în batistă, înainte de a putea începe.

– Sunt foarte ocupat astăzi, spuse el, în sfârșit. Așa că nu am prea mult timp de discuții. Data viitoare să sunați înainte și-mi fac timp să vă invit la masă.

– Ar fi foarte frumos, spuse Violet, și ne pare rău că nu v-am sunat înainte de a veni, dar avem o situație urgentă.

– Contele Olaf este nebun, zise Klaus, trecând direct la subiect. Nu putem l ocui cu el.

– L-a lovit pe Klaus chiar peste față. Vedeți vânătaia? continuă Violet, dar tocmai când spunea asta, unul dintre telefoane sună strident și neplăcut.

– Scuzați-mă, spuse domnul Poe și ridică receptorul. Poe, spuse el în receptor. Cum? Da... Da... Da... Da... Nu! Da. Mulțumesc.

Închise telefonul și se uită la copii, ca și cum ar fi uitat despre ce discutau.

– Îmi pare rău, zise domnul Poe. Despre ce vorbeam? A, da, despre Contele Olaf. Îmi pare rău că nu v-a făcut o impresie bună de la început.

– Ne-a dat doar un singur pat, continuă Klaus.

– Ne porunceşte să facem multe treburi grele.

– Bea prea mult vin!

– Scuzaţi-mă, îi întrerupse domnul Poe, în timp ce începuse să sune un alt telefon. Poe, se recomandă acesta. Şapte. Şapte. Şapte. Şapte. Şase şi jumătate. Şapte. Cu plăcere.

Închise şi îşi notă repede ceva în hârtiile lui, iar apoi se uită la copii.

– Îmi pare rău, spuse el, ce spuneaţi despre Contele Olaf? Dacă vă pune să faceţi treabă, nu e chiar aşa de rău.

– Ne spune că suntem orfani.

– Spune că suntem groaznici.

– Puff! (Asta din partea lui Sunny!)

Domnul Poe îşi ridică mâinile, semn că auzise destule.

– Copii, copii, spuse el. Trebuie să aveţi puţină răbdare până vă obişnuiţi cu noua voastră locuinţă. Aţi stat acolo doar câteva zile.

– Am stat destul de mult ca să ne dăm seama că Olaf este un om rău, spuse Klaus.

Domnul Poe oftă şi se uită la fiecare dintre cei trei copii. Pe faţa lui se citea blândeţea, dar nu părea să creadă cu ade-

vărat ce-i spuneau aceştia.

– Ştiţi ce înseamnă termenul latinesc *in loco parentis*? îi întrebă el.

Violet şi Sunny se uitară la Klaus. Era cel mai citit dintre ei şi singurul care ar fi putut cunoaşte cuvintele şi expresiile latine.

– Ceva despre trenuri? întrebă el.

Poate că domnul Poe intenţiona să-i transporte cu trenul la o altă rudă.

Domnul Poe clătină din cap.

– *In loco parentis* înseamnă să iei locul părinţilor, răspunse el. Este un termen care se aplică în cazul Contelui Olaf. Acum, că sunteţi în grija lui, Contele vă poate educa folosind metodele pe care le consideră cele mai potrivite. Îmi pare rău dacă părinţii voştri nu v-au pus să faceţi nici o treabă în casă, dacă nu i-aţi văzut niciodată bând vin, sau dacă îi plăceaţi pe prietenii lor mai mult decât pe prietenii Contelui Olaf, dar acestea sunt nişte lucruri cu care va trebui să vă obişnuiţi, deoarece Contele Olaf îi înlocuieşte pe părinţii voştri. Aţi înţeles?

– Dar l-a lovit pe fratele meu! spuse Violet. Peste față!

În timp ce o asculta pe Violet, domnul Poe întinse mâna în buzunar după batistă și, acoperindu-și gura, tuși de foarte multe ori. Tuși atât de tare, încât Violet se întrebă dacă o auzise.

– Orice ar fi făcut Contele Olaf, zise domnul Poe, întinzându-se după una dintre hârtiile lui și încercuind un număr, îi înlocuiește pe părinții voștri și nu puteți face nimic. Banii voștri vor fi bine păstrați de mine și de bancă, dar metodele de educație folosite de Contele Olaf sunt treaba lui. Acum, îmi pare rău că trebuie să plecați în viteza a cincea, dar am foarte multă treabă.

Copiii rămaseră pe loc, muți de uimire. Domnul Poe se uită spre tavan și tuși.

– În viteza a cincea, continuă el, înseamnă...

– ... că nu veți face nimic să ne ajutați! încheie Violet pentru el.

Tremura de furie și de frustrare. În timp ce unul dintre telefoane suna neîntrerupt, Violet se ridică și părăsi încăperea, urmată de Klaus care o ducea în brațe pe Sunny. Ieșiră

din bancă şi se opriră în stradă, neştiind ce să facă.

– Ce facem mai departe? întrebă Klaus cu tristeţe în glas.

Violet se uita fix la cer. Şi-ar fi dorit să fi putut inventa ceva care să-i fi luat de acolo.

– Se face târziu, spuse ea. Am putea să ne întoarcem, iar mâine să ne gândim la altceva. Poate trecem pe la Justice Strauss.

– Dar parcă spuneai că nu ne poate ajuta, spuse Klaus.

– Nu pentru ajutor, răspunse Violet, pentru cărţi.

Este foarte bine să învăţaţi de mici diferenţa dintre „la propriu“ şi „la figurat“. Dacă ceva se întâmplă la propriu, chiar se întâmplă. Dacă se întâmplă la figurat, doar ţi se pare că se întâmplă. Dacă sari în sus de bucurie la propriu, înseamnă că te simţi ridicat în aer pentru că eşti foarte fericit. Dacă sari în aer de bucurie la figurat, înseamnă că eşti atât de fericit, încât ai putea sări în aer, dar îţi păstrezi energia pentru altceva.

Orfanii Baudelaire se îndreptară spre casa Contelui Olaf, dar se opriră la reşedinţa lui Justice Strauss, care îi pofti înăuntru şi le dădu voie să ia ce cărţi doreau. Violet îşi alese

câteva despre invențiile mecanice, Klaus câteva despre lupi, iar Sunny o carte cu multe poze cu dinți. Apoi merseră în camera lor și se înghesuiră cu toții pe pat, sorbind fericiți cărțile. *La figurat,* scăpaseră de Contele Olaf și de existența mizeră. *La propriu,* nu scăpaseră, pentru că erau încă în casa lui și erau încă vulnerabili la metodele sale educative. Dar, cufundându-se în lectura cărților favorite, se simțeau foarte departe de situația lor, ca și cum ar fi scăpat de ea.

În situația orfanilor, escapada imaginară nu era de ajuns, bineînțeles, dar la capătul unei zile obositoare și fără speranță, era bine și așa. Violet, Klaus și Sunny își citeau cărțile și în adâncul sufletului sperau ca această evadare la figurat să se transforme în una la propriu.

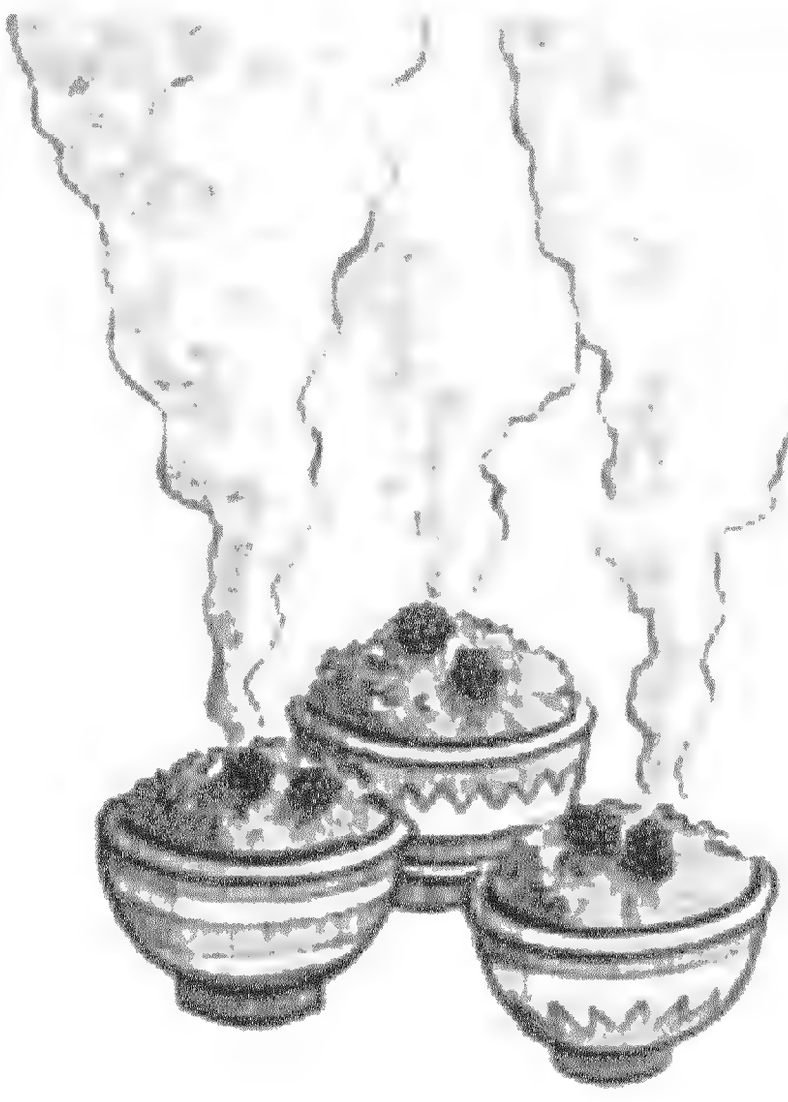

CAPITOLUL VI

În dimineața următoare, când se îndreptară somnoroşi din dormitorul lor către bucătărie, în loc de un bilet de la Contele Olaf, copiii îl găsiră chiar pe el în persoană.

– Bună dimineața, orfanilor, spuse el. V-am pregătit micul dejun. Este în castroane.

Copiii se aşezară în jurul mesei de bucătărie, privind

îngrijorați castroanele cu mâncare. Dacă l-ai fi cunoscut pe Contele Olaf şi dacă acesta ți-ar fi pregătit o mâncare, nu ți-ar fi fost frică că pusese ceva îngrozitor în ea, ca de exemplu otravă sau sticlă pisată? Dar în loc de otravă, Violet, Klaus şi Sunny dădură de zmeură proaspătă împrăştiată deasupra fiecărei porții. Orfanii Baudelaire nu mai mâncaseră zmeură de când le muriseră părinții, deşi le plăcea foarte mult.

– Mulțumim, spuse Klaus, luând o zmeură şi examinând-o cu grijă.

S-ar fi putut ca fructele să fie otrăvite, deşi arătau delicios. Văzând cât de suspicios se uita Klaus la fructe, Contele Olaf zâmbi, iar apoi luă una din castronul lui Sunny. Şi-o aruncă în gură şi o înghiți.

– Nu-i aşa că zmeura e delicioasă? întrebă el. Erau fructele mele preferate când eram de vârsta voastră.

Violet încercă să şi-l imagineze pe Contele Olaf copil, dar nu fu în stare. Ochii strălucitori, mâinile osoase şi

zâmbetul întunecat erau lucruri pe care le aveau doar adulții. În ciuda fricii, luă totuși lingura în mâna dreaptă și începu să mănânce. Mâncase și Contele Olaf puțin, așa că probabil nu era otrăvită, și oricum îi era foarte foame. Klaus începu să mănânce și el. La fel și Sunny, care își întinse zmeură și mâncare pe toată fața.

– Am primit ieri un telefon, începu Contele Olaf, de la domnul Poe. Mi-a spus că ați fost să-l vedeți.

Copiii schimbară priviri scurte. Sperau ca vizita lor să fie confidențială, asta însemnând „ținută secret" între domnul Poe și ei, nu povestită Contelui Olaf.

– Domnul Poe mi-a spus, continuă Contele Olaf, că se pare că aveți ceva dificultăți în a vă adapta la viața pe care cu generozitate v-am oferit-o. Îmi pare rău să aud asta.

Copiii se uitară la Contele Olaf. Fața îi era foarte serioasă, ca și cum chiar i-ar fi părut rău că auzise un asemenea lucru, dar ochii îi erau luminoși și strălucitori, cum sunt cei ai cuiva care se bucură de o glumă reușită.

– Chiar aşa? întrebă Violet. Îmi pare rău că v-a deranjat domnul Poe.

– Îmi pare bine că a făcut-o, răspunse Contele Olaf, pentru că vreau ca voi, copii, să vă simțiți ca acasă aici, acum că sunt tatăl vostru.

Copiii se cutremurară puțin, amintindu-şi de tatăl lor adevărat. Se uitară trişti la înlocuitorul amărât care stătea de cealaltă parte a mesei.

– În ultimul timp, continuă Contele Olaf, am fost foarte neliniştit din cauza spectacolului meu şi mi-e teamă că m-am purtat puțin cam distant cu voi.

Cuvântul „distant“ era minunat, dar nu se potrivea deloc cu purtarea Contelui Olaf față de copii. Cuvântul înseamnă „o comunicare slabă cu ceilalți“ şi ar putea descrie pe cineva care, în timpul unei petreceri, ar sta într-un colț şi n-ar vorbi cu nimeni. Nu ar descrie pe cineva care oferă un singur pat pentru trei persoane, le forțează să facă treburi groaznice şi le plesneşte peste față. Sunt multe

cuvinte pentru oamenii ca el, dar „distant“ nu face parte dintre ele. Klaus cunoştea cuvântul „distant“ şi aproape că izbucni în râs când auzi contextul în care îl folosise Contele Olaf. Dar avea încă vânătaia pe faţă, aşa că tăcu.

– Şi-atunci, ca să vă fac să vă simţiţi puţin mai bine, aş vrea să vă invit să participaţi la următoarea mea piesă. Poate că, dacă veţi cunoaşte munca pe care o fac, nu vă veţi mai duce să vă plângeţi domnului Poe.

– În ce fel vom participa? întrebă Violet.

Se gândea la toate treburile pe care le făcuseră pentru Contele Olaf şi nu avea chef să mai facă şi altele.

– Ei bine, răspunse Contele Olaf, ochii strălucindu-i şi mai tare, piesa se numeşte „Minunatul mariaj“ şi este scrisă de marele dramaturg Al Funcoot. Se joacă o singură dată, vineri seara. Este vorba despre un bărbat foarte curajos şi inteligent, rol jucat de mine. În final, acesta se însoară cu o femeie frumoasă şi tânără pe care o iubeşte, în faţa unei mulţimi de oameni veseli. Tu, Klaus, şi cu tine,

Sunny, veți juca rolurile oamenilor veseli din mulțime.

– Dar suntem mai scunzi decât cei mai mulți dintre adulți, comentă Klaus. Nu vom arăta ciudat pentru spectatori?

– Veți juca rolul a doi pitici care participă la nuntă, spuse cu răbdare Contele Olaf.

– Și eu ce voi face? întrebă Violet. Mă pricep să umblu cu uneltele, așa că vă pot ajuta la construcția decorului.

– La construcția decorului? Dumnezeule, nu, spuse Contele Olaf. O fată drăguță ca tine nu ar trebui să lucreze în culise.

– Dar mi-ar *plăcea*, insistă Violet.

Sprânceana Contelui Olaf se ridică ușor, iar orfanii își dădură seama că era pe punctul de a se enerva. Dar sprânceana coborî imediat, iar Contele se strădui să rămână calm.

– Dar am un rol foarte important pentru tine pe scenă, continuă el. Vei juca rolul femeii cu care mă căsătoresc.

Violet simți cum mâncarea şi zmeura îi rămân în gât, ca şi cum s-ar fi îmbolnăvit de gripă. Era destul de rău că Olaf ținea locul tatălui lor, dar chiar să-l considere soțul ei, fie şi numai în piesă, era de-a dreptul groaznic.

– Este un rol foarte important, continuă Contele, zâmbind neconvingător, deşi nu spui nimic altceva în afară de „Da", atunci când Justice Strauss te va întreba dacă eşti de acord să te căsătoreşti cu mine.

– Justice Strauss? întrebă Violet. Ce legătură are Justice Strauss cu toate astea?

– A fost de acord să joace rolul ofițerului stării civile, răspunse Contele Olaf.

În spatele său, unul dintre ochii pictați pe pereții bucătăriei îi privea îndeaproape pe copii.

– Am rugat-o să participe pentru că vreau să mă port frumos atât cu vecinii, cât şi cu copiii mei.

– Conte Olaf, începu Violet, dar se opri imediat.

Ar fi vrut să-l convingă că nu putea juca rolul miresei,

dar nu dorea să riște să-l înfurie.

– *Tată*, spuse ea, nu sunt sigură că sunt destul de talentată pentru a juca profesionist. Nu aș vrea să-ți fac numele de rușine și nici pe cel al lui Al Funcoot. În plus, voi fi foarte ocupată în următoarele săptămâni, lucrând la invențiile mele și învățând să gătesc friptură de vită, adăugă ea repede, amintindu-și cum reacționase Contele când văzuse cina.

Contele Olaf întinse una dintre mâinile sale răşchirate și atinse obrazul lui Violet, privind-o drept în ochi.

– O să joci rolul, spuse el. Aș prefera să fii de acord, pentru că, după cum v-a explicat și domnul Poe, îți pot ordona să joci și *va trebui să te supui.*

Unghiile murdare și ascuțite ale lui Olaf îi zgâriară ușor obrazul, iar Violet se înfioră de scârbă. În cameră se făcuse tăcere.

În sfârșit, Olaf luă mâna de pe Violet, se ridică de pe scaun și părăsi încăperea fără un cuvânt. Copiii îi ascul-

tară paşii greoi îndreptându-se spre turnul în care nu aveau voie să intre.

– Ei bine, spuse Klaus, ezitând, cred că n-o să fie nici o problemă să jucăm în piesă. Se pare că este foarte important pentru el şi nu e cazul să-l supărăm.

– Trebuie să urmărească el ceva, comentă Violet.

– Doar nu crezi că zmeura era otrăvită, nu-i aşa? întrebă îngrijorat Klaus.

– Nu, răspunse Violet. Olaf urmăreşte averea pe care am moştenit-o, dar n-o va obţine dacă ne omoară.

– Şi ce legătură are asta cu faptul că vom juca în piesa lui idioată?

– Nu ştiu, admise tristă Violet.

Se ridică şi începu să spele castroanele.

– Mi-aş dori să ştiu mai multe despre legislaţia moştenirilor, spuse Klaus. Sunt sigur că Olaf s-a gândit la un plan prin care să pună mâna pe banii noştri, dar nu-mi dau seama care ar putea fi.

– Cred că am putea să-l întrebăm pe domnul Poe, spuse Violet cu îndoială, în timp ce Klaus statea în spatele ei şi ştergea vasele. El ştie toate expresiile latineşti legate de legi.

– Dar probabil că domnul Poe îl va suna apoi pe Contele Olaf şi astfel va afla că suntem pe urmele lui, sublinie Klaus. Am putea încerca să vorbim cu Justice Strauss. E judecătoare, aşa că ar trebui să ştie totul despre legi.

– Dar ea este vecina lui Olaf, replică Violet, şi ar putea să-i spună că am întrebat-o.

Klaus îşi scoase ochelarii, lucru pe care-l făcea adesea când se gândea profund.

– Cum am putea să ne interesăm despre legislaţie fără să afle Contele Olaf?

– Calte! strigă brusc Sunny.

Probabil că intenţiona să spună „Mă şterge şi pe mine cineva la gură?", dar Violet şi Klaus se uitară unul la celălalt. *Carte!* Amândoi se gândeau la acelaşi lucru. Cu siguranţă, Justice Strauss avea cărţi cu legislaţia moştenirilor.

– Contele Olaf nu ne-a dat nici o corvoadă, spuse Violet, aşa că mă gândesc că suntem liberi să-i facem o vizită lui Justice Strauss şi bibliotecii ei.

Klaus zâmbi.

– Da, într-adevăr, spuse el. Ştii, astăzi nu cred că-mi voi alege o carte despre lupi.

– Nici eu despre inginerie mecanică, spuse şi Violet. Cred că mi-ar face mare plăcere să citesc despre legile moştenirilor.

– Atunci, hai să mergem, zise Klaus. Justice Strauss a spus că putem veni cât de curând şi n-am vrea să ne purtăm *distant.*

La auzul cuvântului pe care îl folosise Contele Olaf atât de ridicol, cei trei copii izbucniră în râs. Chiar şi Sunny, care nu avea un vocabular prea dezvoltat, desigur.

Puseră repede castroanele în dulapurile de pe care îi priveau ochii desenaţi pe ele. Apoi, alergară la casa vecină. Vineri, ziua spectacolului, era aproape, iar copiii vroiau să-şi dea seama de planurile Contelui Olaf cât mai repede cu putinţă.

Capitolul VII

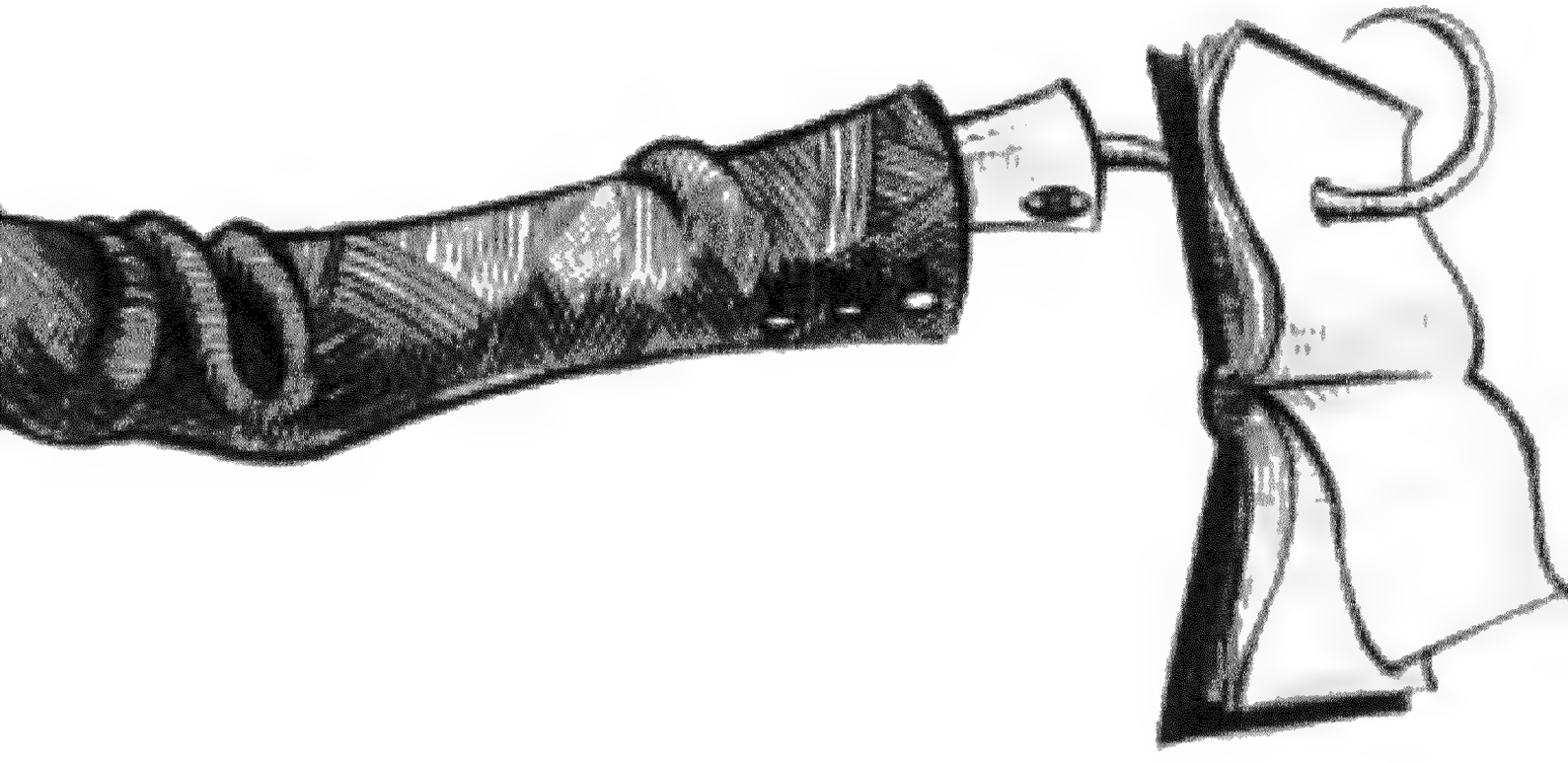

Există foarte multe feluri de cărţi pe lumea asta, ceea ce este bine, pentru că sunt foarte multe tipuri de oameni şi fiecare vrea să citească ceva anume. De exemplu, oamenii cărora nu le plac poveştile cu întâmplările groaznice prin care trec nişte bieţi copilaşi ar lăsa imediat această carte. Dar cărţile pe care nimănui nu-i place să le citească sunt cărţile de drept, fără nici o îndoială.

Aceste cărți sunt vestite pentru dimensiunile mari, pentru stilul plicticos și pentru dificultatea cu care se citesc. Acesta este numai un motiv pentru care avocații câștigă o mulțime de bani. Banii sunt un stimulent – aici cuvântul stimulent înseamnă „o recompensă oferită cuiva pe care l-ai convins să facă ceva în locul tău“ – acordat pentru citirea acestor cărți lungi, neclare, plicticoase și dificile.

Copiii Baudelaire aveau un stimulent puțin diferit pentru citirea acestor cărți. Nu câștigau mulți bani, ci cunoștințe care l-ar fi putut împiedica pe Contele Olaf să le facă ceva oribil și să obțină o groază de bani. Dar chiar și cu acest stimulent, parcurgerea cărților de drept din biblioteca lui Justice Strauss era o sarcină extrem de dificilă.

– Dumnezeule! exclamă Justice Strauss, când intră în bibliotecă și îi văzu citind.

Îi poftise în casă, dar se dusese imediat în curtea din spate ca să-și termine treaba în grădină, lăsându-i singuri în bibliotecă.

– Credeam că vă interesează ingineria mecanică, animalele din America de Nord şi dinţii. Sunteţi siguri că vreţi să citiţi cărţile alea enorme de drept? Nici chiar mie nu-mi face plăcere să le citesc, iar eu lucrez în domeniu.

– Da, minţi Violet, le găsesc foarte interesante, Justice Strauss.

– Şi eu, adăugă Klaus. Violet şi cu mine ne gândim să ne facem avocaţi, aşa că suntem fascinaţi de aceste cărţi.

– Ei bine, spuse Justice Strauss, pe Sunny n-are cum să o intereseze cărţile astea. Ar putea să vină să mă ajute în grădină.

– U-huu! strigă Sunny, care însemna „Aş prefera să lucrez în grădină, decât să stau aici să-i văd pe fraţii mei luptându-se cu cărţile de drept!“

– Vă rog să fiţi atentă să nu mănânce pământ, spuse Klaus şi o aduse pe Sunny.

– Bineînţeles, spuse Justice Strauss, să nu cumva să fie bolnavă în timpul marelui spectacol.

Violet şi Klaus se uitară unul la celălalt.

– Ah, sunteți nerăbdătoare să jucați în piesă? întrebă ezitant Violet.

Fața lui Justice Strauss se lumină.

– O, da, răspunse ea. Dintotdeauna mi-am dorit să joc pe scenă, încă de când eram copil. Iar acum Contele Olaf mi-a oferit şansa de a-mi împlini un vis din copilărie. Nu sunteți încântați să faceți parte din trupa de teatru?

– Ba cred că da, răspunse Violet.

– Bineînțeles că sunteți, spuse Justice Strauss, cu ochii sclipindu-i de încântare.

Ținând-o pe Sunny în brațe, Justice părăsi încăperea, iar Klaus şi Violet se priviră lung şi oftară.

– Abia aşteaptă să joace în piesă, spuse Klaus. N-o să creadă că Olaf urmăreşte ceva, orice-ar fi.

– Nu ne-ar ajuta în nici un fel, sublinie Violet cu tristețe în glas. Este judecător şi ar începe să ne vorbească despre *in loco parentis*, ca şi domnul Poe.

– De aceea trebuie să găsim un motiv legal ca să anulăm spectacolul, spuse cu seriozitate Klaus. Ai găsit

ceva până acum, în vreo carte?

– Nimic care să ne fie de ajutor, răspunse Violet, uitându-se la o ciornă pe care-şi scrisese câteva notiţe. Acum cincizeci de ani, o femeie a lăsat o sumă enormă de bani nevăstuicii şi nu celor trei copii ai săi. Cei trei copii au încercat să demonstreze că femeia era nebună şi să recupereze banii.

– Şi ce s-a întâmplat? întrebă Klaus.

– Cred că a murit nevăstuica, răspunse Violet, dar nu sunt sigură. Trebuie să caut explicaţia unor cuvinte în dicţionar.

– Nu cred că ne va fi de folos, oricum, a replicat Klaus.

– Poate Contele Olaf încearcă să demonstreze că suntem nebuni şi astfel să ne ia banii, spuse Violet.

– Dar cum am putea să părem nebuni, dacă jucăm în „Minunatul mariaj“? întrebă Klaus.

– Nu ştiu, admise Violet. M-am încurcat. Ai găsit ceva?

– Tot pe vremea femeii cu nevăstuica, începu Klaus,

răsfoind cartea imensă pe care o citea, un grup de actori au pus în scenă piesa lui Shakespeare, „Macbeth“, şi nici unul dintre ei nu purta haine.

Violet roşi.

– Vrei să spui că toţi actorii erau dezbrăcaţi pe scenă?

– Numai pentru scurt timp, răspunse Klaus, zâmbind. A venit poliţia şi a oprit spectacolul. Nu cred că ne este de ajutor, oricum. A fost doar interesant de citit.

Violet oftă.

– Poate Contele Olaf nu urmăreşte nimic, spuse ea. Nu vreau să joc în piesa lui, dar poate că ne-am chinuit degeaba. Poate chiar încearcă să ne facă să ne simţim ca acasă.

– Cum poţi spune asta? ţipă Klaus. M-a lovit peste faţă.

– Dar n-are cum să pună mâna pe averea noastră, dacă ne roagă să jucăm într-o piesă, insistă Violet. Mi-au obosit ochii de câte cărţi am citit, Klaus, şi nu ne sunt de nici un folos. Mă duc afară să o ajut pe Justice Strauss în grădină.

Klaus îşi privi sora părăsind biblioteca şi simţi că îl cuprinde un val de deznădejde. Ziua spectacolului nu era

departe şi ei încă nu-şi dăduseră seama ce urmărea Contele Olaf, darămite să împiedice spectacolul. Toată viaţa lui, Klaus fusese convins că, dacă ai citit destule cărţi, poţi rezolva orice problemă, dar acum nu mai era aşa de sigur.

– Tu de acolo! strigă o voce din prag, trezindu-l pe Klaus din gânduri. Contele Olaf m-a trimis să vă caut. Trebuie să veniţi imediat acasă.

Klaus se întoarse şi îl văzu stând în prag pe unul dintre membrii trupei de teatru al lui Olaf – cel cu cârlige în loc de mâini.

– Ce tot faci în camera asta prăfuită? întrebă acesta cu o voce răguşită, îndreptându-se spre Klaus.

Îngustându-şi ochii, citi titlul uneia dintre cărţi.

– Hm, „Legea moştenirilor şi implicaţiile ei“, spuse el tăios. De ce citeşti asta?

– De ce crezi că o citesc? întrebă Klaus.

– Îţi spun eu ce cred, răspunse bărbatul, punând un cârlig pe umărul lui Klaus. Cred că nu vei mai avea voie

să intri în bibliotecă, cel puțin până vineri. Nu vrem să-ți vină idei. Așa... Ia zi, unde sunt soră-ta și bebelușul ăla hidos?

– În grădină, răspunse Klaus, îndepărtând cârligul de pe umăr. De ce nu te duci să le cauți?

Bărbatul se aplecă, iar fața lui ajunse doar la câțiva centimetri de cea a lui Klaus, atât de aproape, încât trăsăturile bărbatului nu se mai distingeau clar.

– Ascultă-mă foarte atent, micuțule, spuse el, scoțând aburi la fiecare cuvânt. Singurul motiv pentru care Contele Olaf nu v-a rupt mâinile și picioarele este pentru că nu a pus încă mâna pe banii voștri. Vă lasă să trăiți până își duce planul la îndeplinire. Dar pune-ți întrebarea asta, șoarece de bibliotecă: ce motiv ar mai avea să vă țină în viață după ce vă ia banii? Ce crezi că se va întâmpla cu voi după aceea?

Klaus simți un fior rece pe șira spinării, în timp ce bărbatul continua să vorbească. Nu mai fusese atât de îngrozit niciodată în viață. Își dădu seama că mâinile și

picioarele îi tremurau necontrolat, ca şi cum ar fi făcut febră musculară, de la gimnastică. Din gură îi ieşeau sunete nearticulate, ca ale lui Sunny, în timp ce se căznea să zică ceva.

– Agh, se auzi Klaus îngăimând. Ahm...

– La momentul potrivit, continuă încet bărbatul cu cârlige, ignorând sunetele scoase de Klaus, cred că Olaf vă va lăsa în grija mea. Aşa că, dacă aş fi în locul vostru, aş începe să mă port puţin mai frumos.

Bărbatul se ridică şi îşi aduse ambele cârlige în faţa ochilor lui Klaus, lăsând lumina de la lampă să se răsfrângă pe mâinile lui hidoase.

– Acum, te rog să mă scuzi, trebuie să mă duc după bietele tale surori orfane.

După ce bărbatul părăsi încăperea, Klaus se simţi vlăguit şi ar fi vrut să mai stea acolo puţin ca să-şi tragă sufletul, dar gândurile nu-i dădeau pace. Asta era ultima vizită în bibliotecă şi poate ultima şansă să zădărnicească planul Contelui Olaf. Dar oare ce-ar fi putut să facă? Auzind

zgomotele îndepărtate făcute de omul cu cârlige, care vorbea acum cu Justice Strauss, Klaus se uită disperat de jur-împrejurul bibliotecii, în căutarea unui lucru care-i putea fi de ajutor. Apoi, pe când paşii bărbatului se auzeau tot mai clar, înapoindu-se, Klaus descoperi o carte şi o înşfăcă rapid. Îşi ridică tricoul şi o ascunse la piept, tocmai când bărbatul cu cârlige intră în bibliotecă, escortând-o pe Violet şi cărând-o într-o mână pe Sunny, care încerca fără succes să muşte din cârligele bărbatului.

– Sunt gata de plecare, spuse Klaus repede şi porni înspre ieşire, înainte ca bărbatul să se poată uita mai bine la el.

Mergea repede în faţa surorilor lui, sperând că nimeni nu va observa cartea pitită sub tricou.

Poate, cine ştie, tocmai cartea furată de el în ultima clipă le va salva viețile...

CAPITOLUL VIII

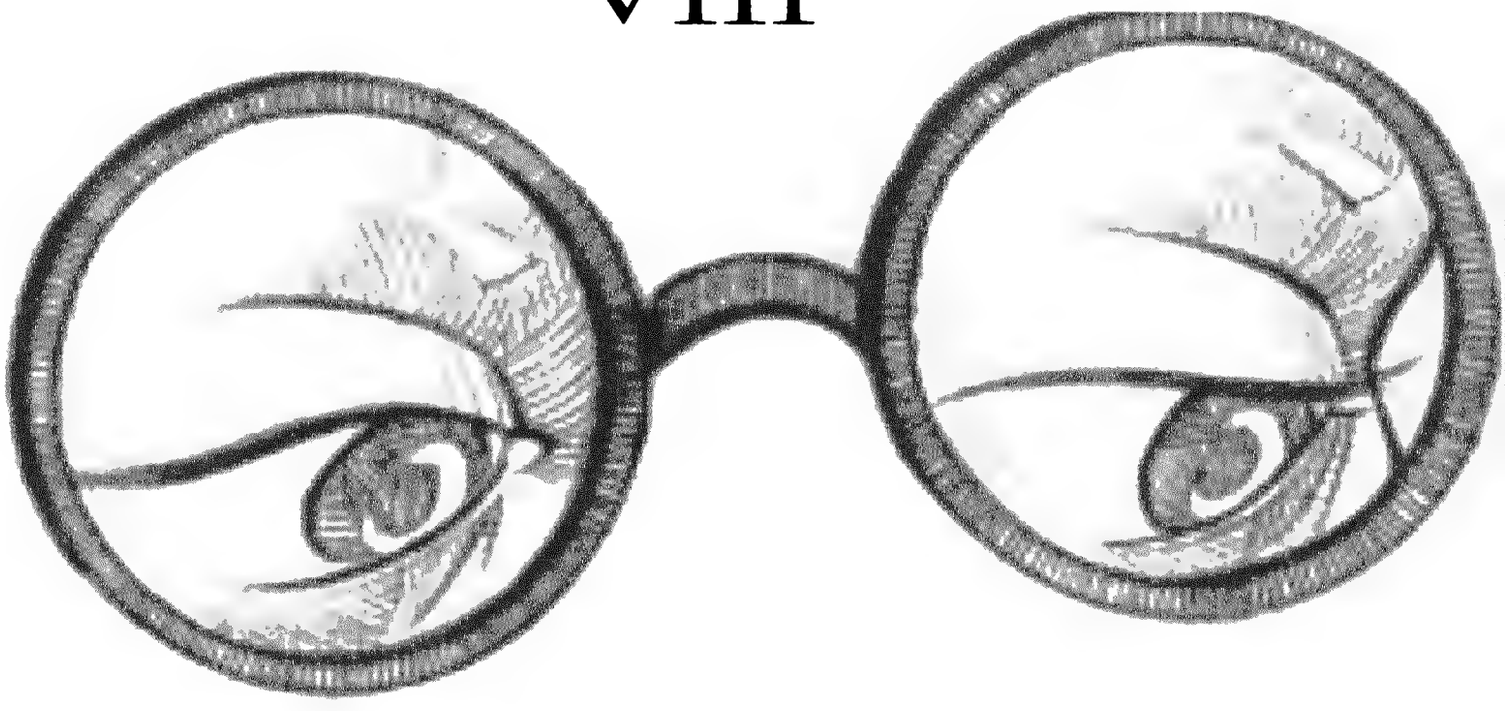

Klaus îşi petrecu întreaga noapte citind, fapt care în mod normal îi făcea plăcere. Când trăiau părinţii lor, Klaus obişnuia să-şi ia o lanternă în pat şi să se ascundă sub pătură, citind până când nu mai putea să-şi ţină ochii deschişi. În câteva dimineţi, tatăl său, care venea să-l trezească, îl găsise ţinând într-o mână lanterna şi în cealaltă cartea. Dar în noaptea aceea împrejurările erau, bineînţeles, foarte diferite.

Klaus se aşeză lângă fereastră, mijindu-şi ochii la lumina lunii care pătrundea în cameră şi citind cartea pe care o furase. Din când în când, mai trăgea cu ochiul la surorile sale. Violet dormea agitat, ceea ce însemna că „se întorcea de pe o parte pe cealaltă“ pe patul vechi, iar Sunny se încălzise în maldărul de perdele şi arăta ca o grămăjoară de haine. Klaus nu le spusese surorilor sale nimic despre carte, pentru că nu voise să le dea speranţe deşarte. Nu era sigur că le va fi de folos la rezolvarea dilemei în care se aflau.

Cartea era lungă şi greoaie, iar Klaus era din ce în ce mai obosit, pe măsură ce trecea timpul. Câteodată, i se închideau şi ochii. Sau citea de două ori aceeaşi frază. Dar apoi, când îşi aducea aminte cum străluceau cârligele prietenului lui Olaf în bibliotecă şi *şi le imagina sfâşiindu-i* corpul, se trezea imediat şi continua să citească. Găsi o bucată de hârtie şi o rupse în fâşii, pe care le folosi ca să marcheze părţile cele mai importante din carte.

Până la venirea zorilor, când se făcu lumină afară, Klaus aflase tot ce trebuia să ştie. Speranţele răsăriră o dată cu soarele. Apoi, când începură să cânte primele păsări, Klaus merse în vârful picioarelor până la uşa dormitorului şi o deschise cu grijă, ca să nu le trezească pe Violet şi pe Sunny, care era încă ascunsă în grămada de perdele. Se îndreptă către bucătărie şi se aşeză să-l aştepte pe Contele Olaf.

Nu trebui să aştepte mult şi auzi paşii lui Olaf tropăind pe scări. Când intră în bucătărie, îl văzu pe Klaus stând la masă şi *rânji*, un cuvânt care aici înseamnă „zâmbi într-un mod neprietenos şi fals".

– Bună, orfanule, spuse el. Te-ai trezit devreme.

Inima lui Klaus bătea să-i sară din piept, dar era calm, ca şi cum ar fi purtat o armură invizibilă.

– Am stat treaz toată noaptea, răspunse Klaus, am citit cartea asta.

Şi puse volumul pe masă, astfel încât Olaf să-i poată

vedea titlul.

– Se cheamă „Legi matrimoniale“, sublinie Klaus, şi am aflat multe lucruri interesante din ea.

Contele Olaf luase o sticlă de vin, pregătindu-se să o bea, pe post de mic-dejun, dar când văzu cartea se opri şi se aşeză.

– Cuvântul *matrimonial*, spuse mai departe Klaus, înseamnă „referitor la căsătorie“.

– Ştiu ce înseamnă cuvântul, mormăi Contele Olaf. De unde ai cartea?

– Din biblioteca lui Justice Strauss, răspunse Klaus. Dar nu asta contează. Ce contează e că ţi-am descoperit planul.

– Chiar aşa? întrebă Contele Olaf, ridicându-şi sprânceana. Şi care este planul meu, pipernicitule?

Klaus ignoră insulta şi deschise cartea în locurile marcate cu fâşii de hârtie.

– Legile căsătoriei în această comunitate sunt foarte simple, începu el să citească. Cerinţele sunt următoarele:

prezența unui ofițer al stării civile, cuvântul „da“ spus în fața acestuia atât de către mire, cât și de către mireasă, și semnarea unui document de către mireasă.

Klaus lăsă cartea jos și i se adresă Contelui Olaf.

– Dacă sora mea spune „da“ și semnează documentul în fata lui Justice Strauss, atunci este căsătorită legal. Piesa de teatru pe care o pregătești n-ar trebui să se numească „Minunatul mariaj“, ci „Machiavelicul mariaj“. Nu te vei căsători cu Violet la figurat, ci la propriu! Piesa va fi reală și vă veți căsători legal.

Contele Olaf râse tare și răgușit.

– Sora ta nu are vârsta legală pentru căsătorie.

– Se poate căsători, dacă are permisiunea tutorelui legal, răspunse Klaus. Am citit și asta. Nu mă poți păcăli.

– De ce naiba aș vrea să mă căsătoresc cu soră-ta? mai spuse Contele Olaf. Da, este o fată foarte drăguță, e adevărat, dar un bărbat ca mine poate avea multe femei drăguțe.

Klaus merse la o altă secțiune a cărții.

– Un soț legal, continuă el să citească , are dreptul să controleze toți banii de care dispune soția legitimă.

Klaus se uită triumfător la Contele Olaf.

– Intenționezi să te însori cu sora mea pentru a putea controla averea familiei Baudelaire! Sau cel puțin asta aveai de gând. Dar când o să-i prezint informațiile astea domnului Poe, piesa ta nu se va mai juca, iar tu vei merge la închisoare!

Ochii Contelui Olaf se făcură din ce în ce mai strălucitori, dar el continuă să rânjească la Klaus. Surprinzător. Klaus se gândise că, după ce termina de spus ce aflase, acest om îngrozitor urma să se înfurie, poate chiar să devină violent. Avusese o izbucnire de furie doar pentru că ar fi vrut friptură de vită, în loc de sosul preparat de ei. Ar fi trebuit să fie mai mult decât furios acum, când văzuse că îi descoperiseră planul. Dar Contele Olaf rămăsese calm, ca şi cum ar fi discutat despre vreme.

– Se pare că m-ai prins, spuse simplu Olaf. Bănuiesc

că ai dreptate: voi merge la închisoare, iar tu şi surorile tale orfane veţi fi liberi. Acu' de ce nu te duci sus să le trezeşti? Sunt sigur că vor să ştie totul despre victoria ta asupra planurilor mele diavoleşti.

Klaus îl privi mai atent pe Olaf, care continua să rân-jească, de parcă ar fi spus o glumă bună. De ce nu-l ameninţa furios, de ce nu-şi smulgea părul de nervi sau de ce nu dădea fuga să-şi strângă lucrurile şi să fugă cât mai repede? Nu se întâmpla deloc cum anticipase Klaus.

– Ei bine, chiar merg să le anunţ pe surorile mele, spuse el şi se întoarse în dormitor.

Violet moţăia încă, iar Sunny era ascunsă între perdele. Klaus o trezi mai întâi pe Violet.

– Am citit toată noaptea, spuse Klaus dintr-o răsuflare când sora lui deschise ochii, şi am descoperit planul Contelui Olaf. Plănuia să se însoare cu tine de-adevăratelea, pe când tu, Justice Strauss şi toţi ceilalţi aţi fi crezut că este doar o piesă de teatru. Odată căsătorit cu tine, ar fi

avut controlul întregii noastre averi, după care s-ar fi descotorosit de noi.

– Cum poate să se însoare cu mine de-adevăratelea? întrebă Violet. Este doar o piesă de teatru.

– Singurele cerințe legale ale mariajului în această comunitate, îi explică băiatul, ținând în mână cartea „Legi Matrimoniale“ pentru a-i arăta surorii sale de unde aflase informația, sunt că trebuie să spui „da“ şi să semnezi un document, în prezența unui ofițer al stării civile. Ca de exemplu, Justice Strauss!

– Dar sunt sigură că nu am vârsta permisă căsătoriei, replică Violet. Am numai paisprezece ani.

– Fetele care au mai puțin de optsprezece ani, spuse Klaus, răsfoind o altă secțiune a cărții, se pot căsători dacă au permisiunea tutorelui legal, care este... Contele Olaf!

– O, nu! țipă Violet. Ce putem face?

– Putem să-i ducem asta domnului Poe, spuse Klaus, arătând spre carte, şi în sfârşit o să ne creadă că Olaf ne-a

pus gând rău. Hai, repede, îmbracă-te, în timp ce eu o trezesc pe Sunny, ca să putem ajunge la bancă la ora deschiderii!

Violet, care de obicei se mișca mai încet dimineața, încuviință, se ridică imediat din pat și se îndreptă spre cutia-dulap pentru a-și căuta niște haine potrivite. Klaus se apropie de maldărul de perdele, ca să-și trezească sora mai mică.

– Sunny, strigă el cu blândețe, punând mâna unde credea că se afla capul surorii lui. Sunny!

Nici un răspuns. Klaus mai strigă o dată „Sunny" și ridică prima perdea, ca să o trezească pe mezina familiei Baudelaire.

– Sunny spuse el din nou, dar se opri imediat, pentru că sub perdea nu era nimic altceva decât o altă perdea.

Dădu la o parte toate perdelele, dar sora lui nu era de găsit.

– *Sunny!* țipă el, uitându-se prin toată camera.

Violet aruncă rochia pe care o ținea în mână și începu să o caute și ea pe Sunny. Se uitară în fiecare colț, sub pat și chiar și în cutia-dulap. Dar Sunny dispăruse.

– Unde ar putea fi? întrebă Violet îngrijorată. Nu era genul care să fugă.

– Chiar așa, unde poate fi? se auzi o voce din spatele lor, iar cei doi copii se întoarseră speriați.

Contele Olaf stătea în prag, urmărindu-i pe Violet și pe Klaus cum căutau prin cameră. Ochii lui erau mai strălucitori ca niciodată și încă rânjea, ca și cum ar fi spus o glumă.

CAPITOLUL IX

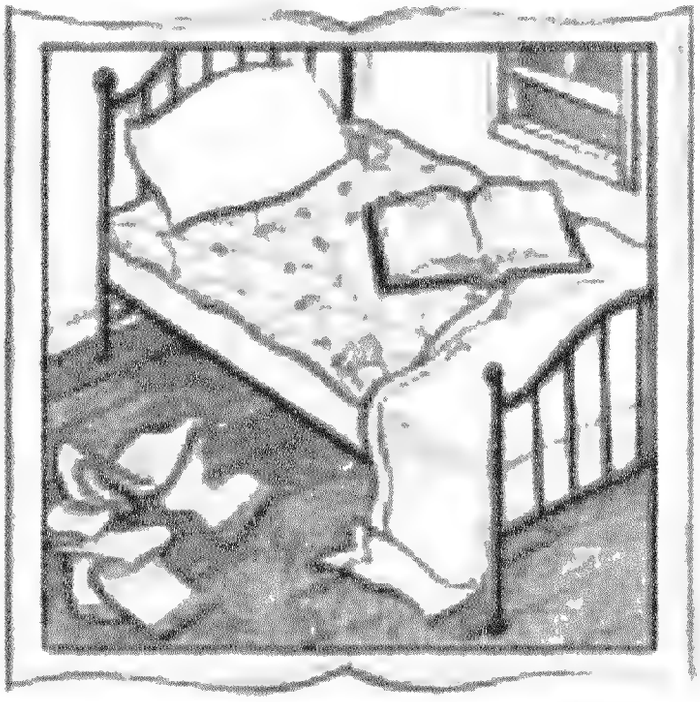

– Da, continuă Contele Olaf, este într-adevăr ciudat să-ți dai seama că a dispărut un copil. Și încă unul atât de mic şi de neajutorat.

– Unde-i Sunny? țipă Violet. Ce-ai făcut cu ea?

Contele Olaf continuă să peroreze, ca şi cum n-ar fi auzit-o pe Violet.

– O, dar în fiecare zi se întâmplă lucruri ciudate. De

fapt, dacă voi doi, orfanilor, vreți să mă urmați în curtea din spate, cred că vom vedea cu toții ceva cât se poate de neobișnuit.

Copiii Baudelaire nu scoaseră un cuvânt, dar se duseră după Contele Olaf în curtea din spate. Violet se uită în curtea mică și asimetrică, unde nu mai intrase de când ea și Klaus fuseseră obligați să taie lemne.

Grămada de lemne pe care o tăiaseră zăcea acolo, încă neatinsă, ca și cum Contele Olaf i-ar fi pus să taie lemne numai pentru a se amuza, nu cu vreun scop anume.

Violet tremura, fiind încă în cămașă de noapte. Cu toate că se uitau cu foarte mare atenție peste tot, nu văzură nimic neobișnuit.

– Nu vă uitați unde trebuie, zise Contele Olaf. Pentru niște copii care citesc atât de mult, sunteți din cale afară de proști.

Violet se uită spre locul unde se afla Contele Olaf, dar nu putu să-i vadă ochii. Adică ochii de pe chip. Se uita la picioarele acestuia și vedea ochiul tatuat, care îi urmărea

pe copiii Baudelaire de când începuseră necazurile.

Apoi îşi îndreptă privirile către corpul deşirat şi sărăcăcios îmbrăcat al lui Olaf şi observă că mâna lui arăta către ceva. Urmări gestul şi ajunse cu privirea la turnul interzis. Turnul era construit din piatră murdară şi avea doar o singură fereastră, prin care abia se vedea ceva care părea să fie o colivie.

– O, nu, spuse încet şi speriat Klaus.

Violet privi din nou. Era o colivie, balansându-se la fereastra turnului, ca un steag în vânt, iar înăuntrul colivie se zărea Sunny, mică şi îngrozită. Când se uită şi mai atent, Violet văzu că gura surorii ei era acoperită cu o bandă adezivă lată, iar corpul îi era legat cu frânghie. Nu avea nici o scăpare.

– Dă-i drumul! îi spuse Violet Contelui Olaf. Nu ţi-a făcut nimic! Este doar un *copilaş!*

– Ei, şi tu, spuse Contele Olaf, aşezându-se pe o buturugă. Dacă într-adevăr vreţi să-i dau drumul, o voi face. Dar sunt sigur că până şi o puştancă proastă ca tine îşi

poate da seama că, dacă îi dau drumul – mai bine spus, dacă îl rog pe prietenul meu să-i dea drumul –, biata Sunny ar putea să nu supraviețuiască căzăturii. Este un turn de cincisprezece metri, o înălțime foarte mare pentru o persoană atât de mică, chiar dacă se află înăuntrul unei colivii. Dar dacă insistați...

– Nu! țipă Klaus. Nu-i da drumul!

Violet se uită în ochii Contelui Olaf şi apoi la ghemul care era sora ei, atârnând în vârful turnului şi mişcându-e uşor în bătaia vântului.

Şi-o imaginã pe Sunny căzând din turn pe pământ, convinsă că ultimele gânduri ale surorii sale ar fi fost pline de groază.

– Te rog, îi spuse ea lui Olaf, cu lacrimi în ochi. Este doar un copilaş. Vom face orice, orice. Nu-i face rău!

– Chiar orice? întrebă Contele Olaf, ridicând ironic din sprânceană.

Se aplecă spre Violet şi se uită fix în ochii ei.

– *Orice?* De exemplu, ai fi de acord să te căsătoreşti

cu mine în timpul spectacolului de mâine?

Violet se uită la el. Avea un sentiment ciudat, ca şi cum ar fi fost aruncată de la o înălţime mare.

Îşi dăduse seama că lucrul cel mai înfricoşător în legătură cu Olaf era că acesta era foarte deştept. Nu mai era o brută beată şi neprietenoasă, ci o brută beată, neprietenoasă şi deşteaptă.

– În vreme ce eraţi ocupaţi cu cititul şi cu formularea acuzaţiilor, rânji Contele Olaf, l-am pus pe unul dintre asistenţii mei să se furişeze încet în dormitor şi să o fure pe micuţa Sunny. Deocamdată, este în siguranţă. Dar o consider... bâtul de pe spinarea unui măgar încăpăţânat.

– Sora noastră nu este un băţ, spuse Klaus.

– Un măgar încăpăţânat, îi explică Olaf, nu merge în direcţia în care vrea stăpânul. Într-un fel, măgarul ăsta seamănă cu voi, copii, aşa cum încercaţi să-mi zădărniciţi planurile. Orice stăpân de animale vă poate spune că un măgar încăpăţânat va merge în direcţia dorită, dacă îi pui un morcov în faţă şi un băţ la spate. Se va îndrepta spre

morcov pentru că vrea recompensa şi se va îndepărta de băţ pentru că nu vrea să fie lovit la spate. Ca şi măgarul nostru, o să faceţi ce vă spun pentru că nu vreţi să îi fac vreun rău surorii voastre şi pentru că vreţi recompensa, adică să supravieţuiţi acestei experienţe. Aşa că, Violet, te întreb din nou: vrei să te căsătoreşti cu mine?

Violet înghiţi cu greu şi se uită la tatuajul Contelui Olaf. Nu putea să spună nimic.

– Hai, Violet, spuse Contele Olaf cu o voce blândă prefăcută – un cuvânt care aici înseamnă „falsă" – şi întinse mâna să mângâie părul lui Violet. Crezi că e chiar atât de rău să te căsătoreşti cu mine şi să locuieşti în casa mea pentru tot restul vieţii? Eşti o fată atât de drăguţă, iar după căsătorie nu mă voi descotorosi de tine, aşa cum voi face cu fratele şi cu sora ta.

Violet se imaginã dormind lângă Contele Olaf şi trezindu-se în fiecare dimineaţă lângă bărbatul acela îngrozitor. Se închipui umblând prin casă, încercând să-l evite toată ziua şi gătind pentru prietenii lui bădărani şi

nesuferiți, în fiecare seară, poate chiar pentru tot restul vieții.

Dar imediat își îndreptă privirea către sora ei neajutorată și își dădu seama care era răspunsul.

– Dacă-i dai drumul lui Sunny, spuse ea într-un târziu, o să mă căsătoresc cu tine.

– O să-i dau drumul, răspunse Contele Olaf, după reprezentația de mâine. Între timp, va rămâne în turn din motive de siguranță. Și, ca avertisment, îți spun că prietenii mei vor sta de pază la ușa turnului, în caz că vă vin alte idei.

– Ești un om îngrozitor, spuse Klaus, dar Contele Olaf de-abia dacă zâmbi.

– Poate că sunt un om îngrozitor, acceptă el, dar am fost în stare să născocesc un plan excelent ca să pun mâna pe averea voastră și asta este mai mult decât ați fost voi în stare să faceți.

Spunând acestea, se îndreptă spre casă.

– Aduceți-vă aminte de asta, orfanilor, mai spuse el.

Poate că ați citit mai multe cărți decât mine, dar nu v-au fost de nici un ajutor în această situație. Acum, dați-mi cartea aia care v-a dat idei atât de măreție și treceți odată la treabă.

Klaus oftă și lăsă cartea în mâinile Contelui Olaf, ceea ce aici înseamnă „dădu Contelui Olaf cartea, chiar dacă nu vroia acest lucru". Îl urmă pe Contele Olaf în casă, dar Violet rămase ca o stană de piatră. Nu fusese atentă la ultimul discurs al Contelui Olaf, știind că era plin de prostii lăudăroase și insulte vrednice de dispreț. Se uita fix la turn, nu în vârful acestuia, unde atârna sora ei, ci la toată înălțimea lui.

Klaus își întoarse privirea spre ea și văzu ceva ce nu mai văzuse de câtva timp. Pentru cei care nu petrecuseră mult timp în compania lui Violet, nu era nimic neobișnuit, dar cei care o cunoșteau foarte bine știau că atunci când își strângea părul cu o panglică, ca să nu-i între în ochi, însemna că rotițele și levierele creierului ei inventator funcționau cu viteză maximă.

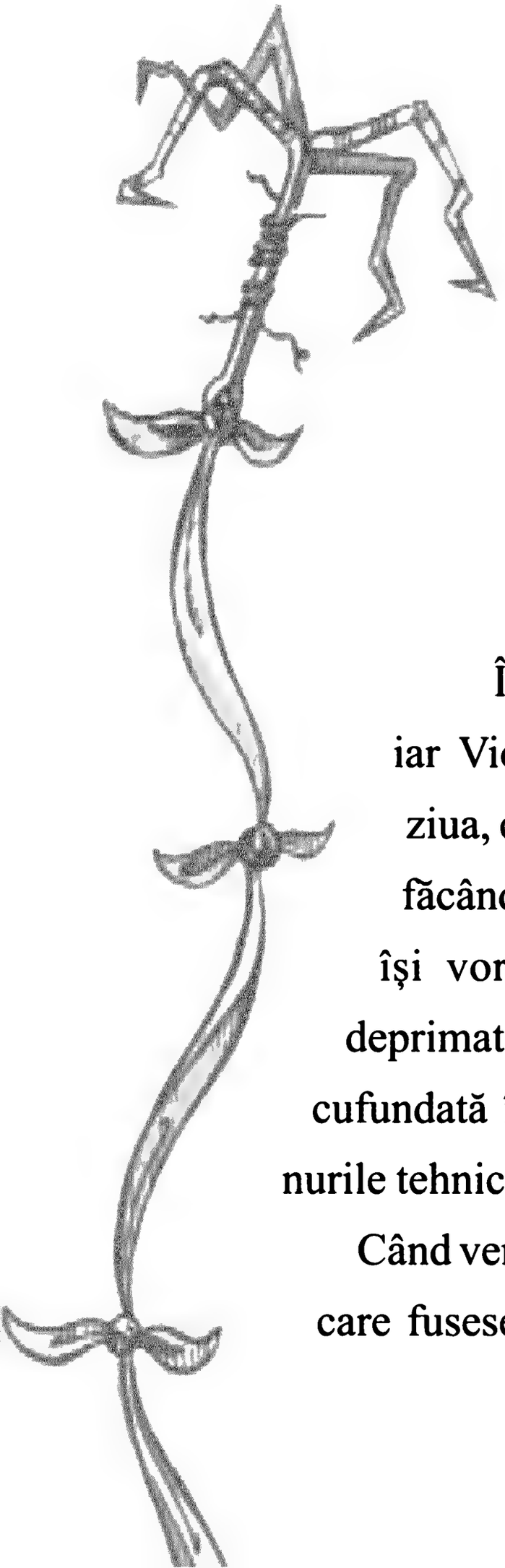

CAPITOLUL X

În acea noapte, Klaus dormi în pat, iar Violet lucră la lumina lunii. Toată ziua, cei doi frați umblară de colo-colo, făcând treburi casnice, şi de-abia dacă îşi vorbiră. Klaus era prea obosit şi deprimat ca să vorbească, iar Violet era cufundată în invenții, prea ocupată cu planurile tehnice.

Când veni noaptea, Violet adună perdelele care fuseseră culcuşul lui Sunny şi le cără

până la uşă şi apoi până la scările ce duceau în turn, unde stătea de pază prietenul uriaş al Contelui Olaf, cel care nu semăna nici a femeie, nici a bărbat. Violet îl întrebă dacă poate să-i ducă perdelele surorii ei, pentru a sta mai comod peste noapte. Creatura uriaşă de-abia se uită la Violet cu ochii lui albi şi clătină din cap, făcându-i semn cu mâna să plece.

Violet ştia, bineînţeles, că Sunny era mult prea îngrozită ca să poată fi împăcată cu nişte biete draperii, dar spera să poată să o ţină în braţe, fie şi numai pentru câteva minute, şi să-i spună că totul va fi bine. Şi vroia să facă ceva care în limbaj de specialitate era cunoscut sub numele de „cercetarea locului", adică observarea unor particularităţi anume care să permită întocmirea unui plan cât mai bun. De exemplu, să zicem că eşti spărgător de bancă – deşi sper că nu e cazul! Cu câteva zile înainte de ziua spargerii, ai putea să mergi la bancă. Deghizat, ai putea să te uiţi pe-acolo şi să-i observi pe gardieni, ce fac

ei, camerele de luat vederi şi alte obstacole, astfel încât să poţi evita să fii prins sau chiar omorât în timpul operaţiunii.

Violet, un cetăţean care respecta legea, nu intenţiona să spargă o bancă, dar plănuia să o salveze pe Sunny şi spera că poate să vadă puţin camera în care sora ei era ţinută prizonieră, ca să-şi facă mai uşor planul. Dar se părea că nu putea să cerceteze locul. Acest lucru o nelinişti pe Violet, care însă continuă să stea pe podea lângă fereastră, lucrând în linişte la invenţie.

Violet avea foarte puţine materiale cu care să-şi ducă la bun sfârşit invenţia şi nu vroia să umble prin casă ca să caute altele, trezind suspiciunile Contelui Olaf şi ale trupei sale. Dar avea destule materiale ca să construiască dispozitivul de salvare. Deasupra ferestrei se afla o galerie de metal, de care stătuseră atârnate perdelele, şi Violet o dădu jos. Cu una dintre pietrele pe care le adusese Olaf, sparse galeria în două. Îndoi fiecare parte în câteva unghiuri ascuţite, tăindu-se un pic la mână. Apoi dădu jos

tabloul cu ochiul. Pe spatele tabloului, la fel ca pe spatele celor mai multe dintre tablouri, se găsea o bucată mică de sârmă folosită la prinderea tabloului în cui. Desfăcu sârma şi legă cu ea cele două piese. Violet construise ceva care semăna cu un uriaş păianjen de metal.

Se îndreptă spre cutia de carton şi scoase de acolo cele mai urâte haine pe care le cumpărase doamna Poe, haine pe care orfanii nu le-ar fi purtat oricât de disperaţi ar fi fost. Lucrând repede şi în tăcere, începu să le taie în fâşii lungi şi subţiri şi să le înnoade apoi între ele. Printre cunoştinţele folositoare dobândite de Violet se numărau şi diferite feluri de noduri. Ştia să facă un nod special, numit Limba Diavolului. Fusese inventat de un grup de piraţi-femei finlandeze, în secolul al XV-lea, şi fusese denumit Limba Diavolului, pentru că era răsucit în mai multe feluri complicate. Limba Diavolului era un nod extrem de folositor, iar când termină de legat cap la cap toate fâşiile de material, obţinu un fel de frânghie. În timp

ce lucra, își aminti ce îi spuseseră părinții când se născuse Klaus și când o aduseseră pe Sunny de la spital.

– Tu ești cea mai mare dintre copiii Baudelaire, îi zise-seră ei cu blândețe, dar cu fermitate. Și pentru că ești cea mai mare, va trebui să ai grijă întotdeauna de frații tăi. Promite-ne că vei avea grijă de ei mereu și-i vei feri de necazuri.

Violet își aduse aminte de promisiunea făcută și se gândi la Klaus, care încă avea vânătaia pe față, și la Sunny, care flutura ca un steag în vârful turnului. Imediat, începu să lucreze și mai repede. Chiar dacă motivul supărării sale era Contele Olaf, Violet se simțea ca și cum își încălcase promisiunea făcută părinților săi și jură să o îndrepte.

Folosind destule haine urâte, Violet reuși să facă o frânghie care – cel puțin, așa spera ea – urma să aibă peste zece metri lungime. Legă un capăt al „frânghiei" de păianjenul de metal și își privi invenția.

Ceea ce realizase ea se numea „funie de cățărător", folosită pentru escaladarea clădirilor, de obicei în scopuri rușinoase. Folosind capătul de metal ca să agațe cârligul de ceva din vârful turnului, Violet spera să ajungă sus, ajutându-se de frânghie, până la colivia în care era închisă Sunny, şi apoi să coboare împreună cu ea. Era un plan foarte riscant, bineînțeles, atât pentru că era periculos, cât şi pentru că frânghia era făcută de ea, în loc să fie cumpărată dintr-un magazin de specialitate. Dar frânghia fusese singurul lucru pe care putuse să-l facă fără un atelier adecvat de inventii, iar timpul era foarte scurt. Nu îi spusese lui Klaus nimic despre planul ei, pentru că nu vroia să-i dea speranțe false, aşa că, fără să-l trezească, strânse frânghia şi părăsi camera în vârful picioarelor.

Ajunsă afară, Violet îşi dădu seama că planul ei era mult mai dificil decât îşi închipuise. Noaptea era calmă, ceea ce însemna că nu trebuia să scoată nici un sunet. Vântul adia uşor şi, când se imagină legănându-se în vânt

şi cățărându-se pe o frânghie făcută din haine urâte, aproape că-i veni să renunțe. În plus, noaptea era neagră ca smoala şi îi era greu să vadă unde ar putea prinde cârligul. Dar, stând acolo şi tremurând în cămaşă de noapte, Violet ştia că trebuia să încerce. Cu mâna dreaptă, aruncă frânghia cât de sus şi cât de tare putea şi aşteptă să vadă dacă se agățase de ceva.

CLING!

Cârligul făcu un zgomot puternic când se izbi de turn, dar nu se agăță de nimic, aşa că veni înapoi. Cu inima bătându-i tare, Violet rămase împietrită, întrebându-se dacă nu cumva îşi va face apariția Contele Olaf sau vreunul dintre complicii lui, ca să vadă ce se întâmplase. Dar nu veni nimeni, iar după câteva minute, învârtind cârligul deasupra capului ca pe un lasou, Violet încercă din nou.

CLING! CLANG!

Cârligul lovi de două ori turnul şi se izbi apoi puternic de pământ. Violet rămase iar nemişcată, încercând să audă

dacă venea cineva, dar tot ce auzea erau bătăile inimii ei îngrozite. Se hotărî să mai încerce o dată.

CLING!

Cârligul izbi din nou turnul şi căzu pe pământ, lovind-o puternic pe Violet la umăr. Unul dintre braţele cârligului îi sfâşie cămaşa de noapte şi îi tăie pielea. Muşcându-şi mâna ca să nu urle de durere, Violet simţi cum îi ţâşn eşte sângele în locul unde o lovise cârligul. Mâna îi tremura de durere.

În acel moment, dacă aş fi fost în locul ei, aş fi renunţat. Dar chiar când se pregătea să intre înapoi în casă, Violet îşi imagină cât de speriată trebuie să fi fost Sunny şi, fără să mai bage în seamă durerea din umăr, prinse iar funia cu mâna dreaptă şi aruncă din nou cârligul.

CLI...

Obişnuitul sunet se auzi numai pe jumătate de data aceea, iar Violet zări în lumina slabă a lunii că frânghia rămăsese agăţată de ceva. Neliniştită, trase tare de ea, dar

aceasta rămase pe loc. Cârligul funcționase!

Cu picioarele atingând marginea turnului de piatră și cu mâinile apucând strâns frânghia, Violet închise ochii și începu să se cațăre. Neîndrăznind să privească împrejur, Violet se cățără până în turn, cu o mână după cealaltă, având tot timpul în minte promisiunea făcută părinților și lucrurile îngrozitoare pe care le-ar face Contele Olaf dacă i s-ar împlini planurile. Vântul începu să bată din ce în ce mai tare, în timp ce ea urca tot mai sus, și trebui să se oprească de câteva ori, când frânghia se legăna prea puternic în vânt. Era conștientă că în orice moment frânghia se putea rupe, sau cârligul putea aluneca, iar ea se putea rostogoli spre moarte. Dar mulțumită priceperii ei în ale invențiilor – cuvântul „pricepere" înseamnă aici îndemânare – totul merse ca pe roate, iar Violet simți brusc cum atinge o bucată de metal în loc de frânghia din material. Deschise ochii și o văzu pe Sunny care se uita la ea înnebunită și încerca să spună ceva prin banda lipită la

gură. Violet ajunsese în vârful turnului exact la fereastra unde era legată colivia în care se afla Sunny.

Cea mai mare dintre orfanii Baudelaire era pe punctul de a lua colivia în care se afla sora ei şi de a începe coborârea, când văzu ceva care o făcu să se oprească. Era capătul ca un păianjen al cârligului care, după câteva încercări nereuşite, se agăţase de ceva din turn. Violet crezuse, în timp ce urca, că se prinsese de vreo crestătură în piatră, sau de vreo parte a ferestrei, eventual de vreo bucată de mobilă din turn, şi se înţepenise acolo. Dar nu era aşa. Cârligul lui Violet se agăţase de un alt cârlig.

Era una dintre mâinile-cârlig ale amicului Contelui Olaf. Violet zări şi celălalt cârlig, lucind în lumina lunii, în vreme ce se îndrepta spre ea.

CAPITOLUL XI

– Ce bine că ni te-ai alăturat, spuse bărbatul cu cârlige cu o voce dulceagă.

Fără să stea pe gânduri, Violet încercă să fugă înapoi la frânghie, dar amicul Contelui Olaf fu mai rapid ca ea. Dintr-o singură mişcare, o trase înapoi şi, cu o simplă atingere cu cârligul său, trimise jos „scara“ de salvare a lui Violet.

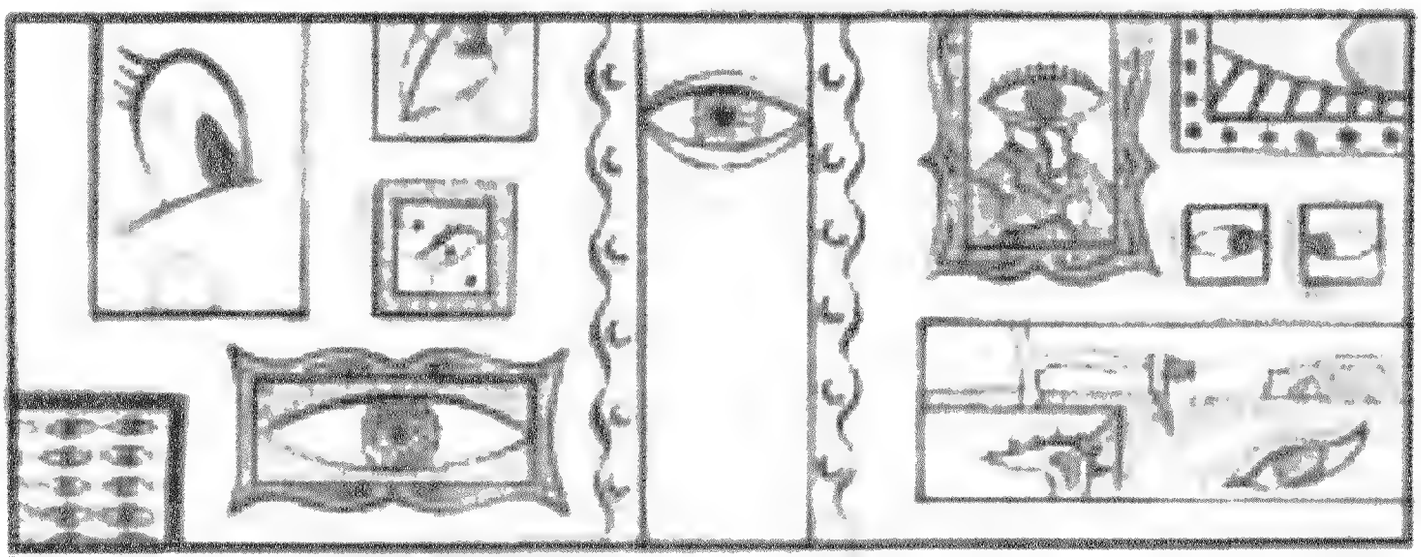

Violet căzuse în capcană, ca şi sora ei.

– Cât de tare mă bucur că ai venit, spuse bărbatul cu cârlige. Chiar îmi doream să-ţi văd faţa ta drăguţă. Stai jos.

– Ce intenţionezi să faci cu mine? întrebă Violet.

– Am spus să *stai jos*! ţipă bărbatul cu cârlige şi o împinse într-un scaun.

Violet se uită prin camera întunecoasă şi îngrămădită. Desigur că, pe parcursul vieţii, fiecare ajunge să-şi dea seama că încăperile reflectă personalitatea oamenilor. În camera mea, de exemplu, am strâns o colecţie de obiecte care sunt de mare importanţă pentru mine, inclusiv un acordeon prăfuit la care ştiu să cânt câteva cântece, o grămadă de însemnări minuţioase despre activităţile orfanilor Baudelaire şi o fotografie îngălbenită de vreme a unei femei care se numea Beatrice. Acestea sunt lucrurile foarte dragi şi preţioase pentru mine.

Turnul conţinea obiecte foarte dragi şi preţioase pentru Contele Olaf, dar îngrozitoare pentru altcineva. Erau

bucăți de hârtie pe care-și scrisese ideile demonice, cu mâzgăleli înțelese numai de el, zăcând în grămezi dezordonate peste cartea intitulată „Legi matrimoniale", pe care o luase de la Klaus. Mai erau acolo câteva scaune și o mână de lumânări care abia pâlpâiau. Sticle goale de vin și vase murdare erau împrăștiate peste tot prin cameră.

Dar ceea ce te era frapa era mulțimea de picturi, desene și gravuri reprezentând ochi, mici și mari, împrăștiate în toată camera. Erau ochi pictați pe tavan, gravați pe podeaua de lemn murdară sau mâzgăliți de-a lungul pervazului ferestrei. Tot acolo se afla și un ochi mare, pictat pe mânerul ușii care ducea către scări.

Era un loc absolut îngrozitor!

Bărbatul cu cârlige băgă mâna în buzunarul hainei lui murdare și scoase o stație de emisie-recepție. Cu oarecare greutate, reuși să apese pe un buton și aștepă un moment.

– Șefu', sunt eu, spuse el. Miresica ta tocmai a urcat până aici și încearcă să-și salveze sora muşcăcioasă.

Făcu o pauză, în timp ce Contele Olaf îi spunea ceva.

– Nu ştiu. Cu un fel de frânghie, răspunse bărbatul cu cârlige.

– Era o frânghie de cățărător, spuse Violet şi îşi smulse o mânecă de la cămaşa de noapte ca să-şi facă un bandaj pentru umăr. Am făcut-o singură.

– Spune că este o frânghie de cățărător, transmise bărbatul cu cârlige. Nu ştiu, şefu'. Da, şefu'. Da, şefu', bineînțeles că înțeleg că e a ta. Da, şefu'.

Apăsă pe un buton pentru a opri transmisia şi se întoarse către Violet.

– Contele Olaf nu este mulțumit de mireasa lui.

– Nu sunt mireasa lui, răspunse Violet cu amărăciune.

– Vei fi foarte curând, spuse bărbatul, mişcându-şi cârligul în acelaşi fel în care un om obişnuit ameninţă cu degetul. Între timp, trebuie să merg şi să-l aduc şi pe fratele tău. Toți trei veți fi închişi în această cameră până mâine, la căderea serii. În acest fel, Contele Olaf va fi

sigur că nu-i veți crea probleme.

Spunând acestea, bărbatul cu cârlige părăsi încăperea.

Violet auzi ușa încuindu-se, iar apoi pașii lui îndepărtându-se pe scări.

Se apropie imediat de Sunny și își puse mâna pe capul ei micuț. Fiindu-i frică să o dezlege sau să-i scoată căluşul, din cauza repercusiunilor – un cuvânt care aici înseamnă „pedepse“ – Contelui Olaf, Violet îi mângâie părul lui Sunny și îi șopti că totul avea să fie bine.

Dar bineînțeles că nu era bine deloc. Totul era incert. Până când pătrunseră în camera din turn primele semne ale zorilor, Violet se gândi la lucrurile teribile pe care ea și frații ei le trăiseră în ultimul timp.

Părinții lor muriseră brusc și într-un mod groaznic, doamna Poe le cumpărase haine urâte. Se mutaseră apoi în casa Contelui Olaf, unde fuseseră tratați oribil. Domnul Poe refuzase să-i ajute. Descoperiseră un plan diavolesc prin care Contele intenționa să se însoare cu Violet, ca să

pună mâna pe averea familiei Baudelaire. Klaus încercase să-l înfrunte pe Olaf, pe baza cunoştinţelor dobândite din cărţile lui Justice Strauss, dar asta nu le folosise la nimic, ba din contră. Biata Sunny fusese capturată. Şi acum, Violet încercase să o salveze pe Sunny şi fusese prinsă şi ea.

Una peste alta, orfanii Baudelaire trăiseră catastrofă peste catastrofă, iar Violet îşi dădu seama că situaţia lor era lamentabilă şi deplorabilă, o expresie care aici înseamnă că „nu era deloc plăcută."

Sunetul unor paşi care urcau scara o trezi pe Violet din gânduri şi în scurt timp bărbatul cu cârlige deschise uşa şi îl împinse în cameră pe Klaus, care era foarte obosit, confuz şi speriat.

– Iată-l şi pe ultimul orfan, spuse bărbatul cu cârlige. Şi acum, trebuie să-l ajut pe Contele Olaf cu ultimele pregătiri pentru reprezentaţia de diseară. Să nu faceţi prostii, voi doi, sau voi fi nevoit să vă leg şi să vă las să vă

legănați în afară, ca pe sora voastră.

Uitându-se urât la ei, închise uşa şi tropăi în jos pe scări.

Klaus clipi şi privi în jur la camera murdară. Era încă în pijama.

– Ce s-a întâmplat? o întrebă el pe Violet. De ce suntem aici, în turn?

– Am încercat să o salvez pe Sunny, răspunse Violet, folosind o invenție pentru a urca în turn.

Klaus se apropie de fereastră şi se uită în jos.

– Ce înalt e turnul ăsta, spuse el. Cred că ai fost îngrozită.

– A fost înfricoşător, admise Violet, dar nu la fel de groaznic ca gândul că o să mă mărit cu Contele Olaf.

– Îmi pare rău că invenția ta n-a funcționat, spuse trist Klaus.

– Invenția a funcționat perfect, spuse Violet, masându-şi umărul lovit, dar m-a prins omul cu cârlige. Iar acum, suntem condamnați. Bărbatul cu cârlige a spus că

o să ne țină aici până diseară, când se va juca „Minunatul mariaj".

– Crezi că poți inventa ceva care să ne ajute să scăpăm? întrebă Klaus, uitându-se prin cameră.

– Poate, răspunse Violet. Şi tu, de ce nu răsfoieşti cărțile şi ziarele astea? Poate găseşti vreo informație care să ne vină în ajutor.

În următoarele ore, Violet şi Klaus căutară prin cameră şi în mințile lor orice le-ar fi putut folosi. Violet căută obiecte din care să poată inventa ceva. Klaus citi ziarele şi cărțile Contelui Olaf. Din când în când, mergeau până la Sunny, îi zâmbeau şi o mângâiau pe cap, ca să o mai liniştească puțin. Violet şi Klaus abia dacă vorbeau unul cu celălalt, în cea mai mare parte fiind tăcuți şi cufundați în gânduri.

– Dacă am fi avut nişte benzină, spuse Violet pe la prânz, aş fi putut să fac nişte cocteiluri Molotov cu sticlele astea.

– Ce sunt alea cocteiluri Molotov? întrebă Klaus.

– Sunt nişte bombe mici în interiorul sticlelor, îi explică Violet. Le-am fi putut arunca pe fereastră ca să atragem atenţia trecătorilor.

– Dar nu avem nici un pic de benzină, spuse Klaus cu tristeţe.

Câteva ore, nimeni nu scoase un cuvânt.

– Dacă am fi fost poligami, spuse Klaus, planul Contelui Olaf n-ar fi funcţionat.

– Ce înseamnă poligam? întrebă Violet.

– Poligamii sunt oamenii care se căsătoresc cu mai multe persoane, îi explică Klaus. În comunitatea noastră, poligamii încalcă legea, chiar dacă se căsătoresc în prezenţa unui judecător, spunând „da“ şi semnând un document. Am citit despre asta în „Legi matrimoniale“.

– Dar noi nu suntem poligami, spuse Violet cu părere de rău.

– Am putea să spargem sticlele astea în bucăţi, conti-

nuă Violet, şi să le folosim drept cuțite, dar mi-e frică, trupa lui Olaf este foarte numeroasă.

– Ai putea să spui „Nu“ în loc de „Da“, zise Klaus, dar mi-e teamă că Olaf ar putea să ordone să o arunce pe Sunny din turn.

– Chiar aş putea, spuse Contele Olaf, iar copiii săriră în sus de spaimă.

Fuseseră atât de absorbiți de conversație, încât nu îl auziseră pe Contele Olaf urcând scările şi deschizând uşa.

Purta un costum elegant, iar sprânceana îi erau dată cu ceară, ca să pară la fel de strălucitoare ca ochii.

În spatele său stătea bărbatul cu cârlige, care zâmbi şi le făcu iar semn cu cârligul copiilor.

– Haideți, orfanilor, îi îndemnă Contele Olaf. Este timpul pentru marele eveniment. Asociatul meu va sta în camera din turn şi vom ține legătura prin stațiile de emisie-recepție. Dacă ceva, *orice*, va merge rău în spectacolul de diseară, sora voastră va fi aruncată din turn. Haideți.

Violet şi Klaus se uitară unul la celălalt, iar apoi la Sunny, care încă se mai legăna în colivie, şi îl urmară pe Contele Olaf.

În timp ce cobora scările, Klaus simţea o greutate în suflet, ca şi cum n-ar mai fi exisat nici o speranţă pentru ei. Într-adevăr, se părea că nu mai exista nici o ieşire din acea situaţie.

Violet simţi acelaşi lucru, până când întinse mâna să se apuce de balustradă ca să-şi ţină echilibrul. Preţ de o secundă îşi privi mâna dreaptă şi începură să i se învârtă rotiţele în cap.

Cât timp coborî scările şi în timpul drumului până la teatru, Violet se gândi întruna, mai intens decât se gândise vreodată în viaţă.

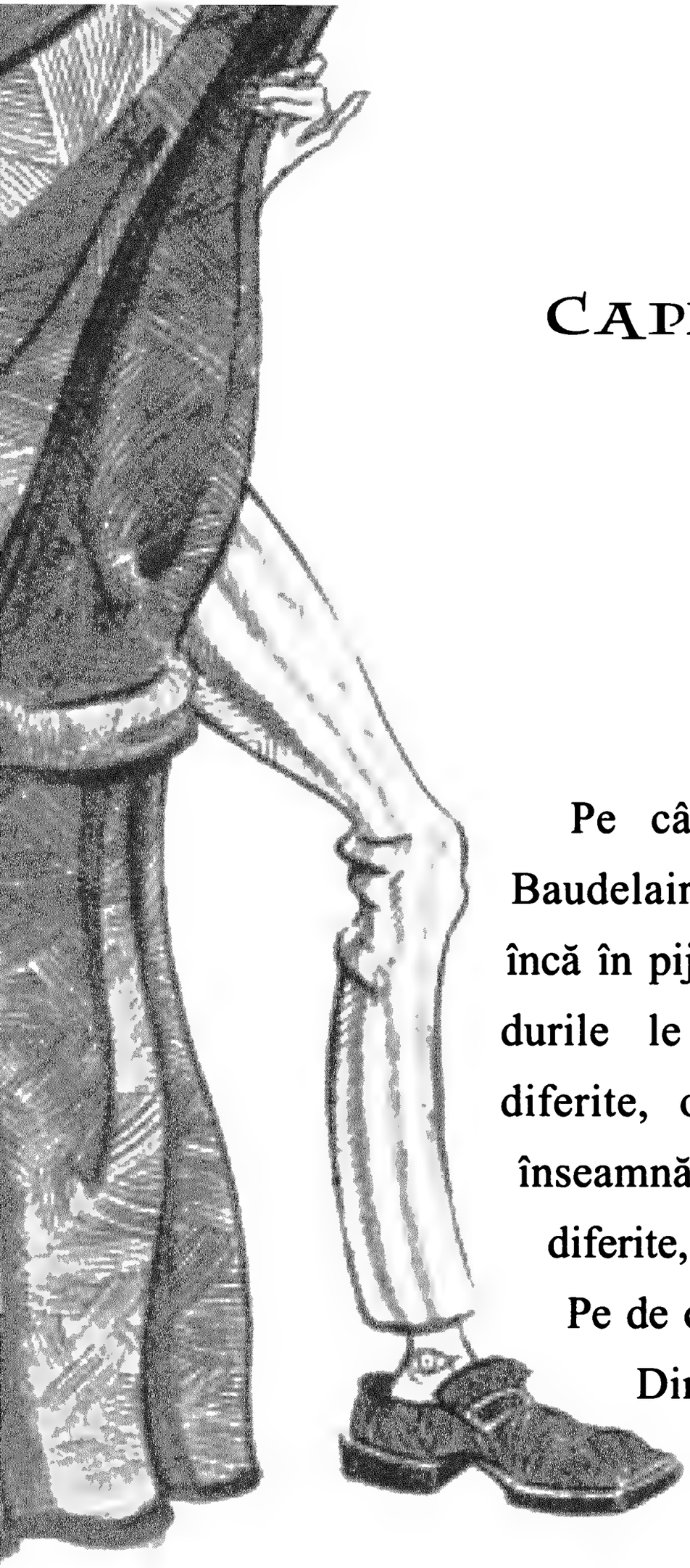

Capitolul XII

Pe când Violet şi Klaus Baudelaire stăteau nemişcaţi, încă în pijamale, în culise, gândurile le zburau în direcţii diferite, o expresie care aici înseamnă „simţeau în feluri diferite, dar în acelaşi timp“. Pe de o parte, erau îngroziţi. Din murmurul vocilor care se auzeau pe scenă, cei doi

Baudelaire puteau să-şi dea seama că spectacolul „Minunatul mariaj“ începuse deja şi părea prea târziu să mai poată face ceva ca să împiedice planul Contelui Olaf. Pe de altă parte, erau fascinaţi, pentru că nu mai fuseseră niciodată în culisele unui teatru şi erau foarte multe de văzut acolo. Membrii trupei lui Olaf se grăbeau încolo şi încoace, prea ocupaţi ca să-i bage în seamă pe copii. Trei pitici cărau o bucată mare de lemn pictată, întruchipând o sufragerie. Cele două femei vopsite în alb pe faţă aranjau flori într-o vază care de la depărtare părea a fi de marmură, dar de aproape arăta mai mult a carton. Un bărbat, încercând să pară important, cu negi pe toată faţa, ajusta luminile. În timp ce se uitau pe furiş pe scenă, copiii îl văzură pe Olaf, în costumul lui elegant, rostind câteva replici din piesă, chiar în momentul în care căzu cortina mânuită de o femeie cu părul foarte scurt, care trăgea de o funie lungă, legată de un mâner. În ciuda fricii, cei doi Baudelaire erau foarte interesaţi de ce se întâmpla şi tare ar fi vrut să nu fi fost implicaţi în nici un fel.

După ce căzu cortina, Contele Olaf coborî de pe scenă şi se uită la copii.

– Este sfârşitul celui de-al doilea act! De ce nu sunt îmbrăcaţi în costum? şuieră el către cele două femei vopsite pe faţă.

Apoi, când spectatorii începură să aplaude, faţa contorsionată de furie i se transformă într-una veselă şi se întoarse pe scenă. Făcându-i semn femeii să ridice cortina, se îndreptă exact în centrul scenei şi făcu plecăciuni complicate, cortina ridicându-se tot mai mult. Dădea din mână şi trimitea bezele spectatorilor, iar când se lăsă cortina pentru a doua oară, faţa i se înăspri din nou de furie.

– Pauza este de doar zece minute, spuse el, iar apoi e rândul copiilor să intre în scenă. Îmbrăcaţi-i repede în costume!

Fără nici un cuvânt, cele două femei vopsite pe faţă îi luară pe Violet şi Klaus de încheieturi şi îi duseră în camera de probă. Camera era plină de praf, dar strălucitoare, datorită multitudinii de oglinzi şi lumini minuscule, astfel

încât actorii să-şi poată pune costumele şi perucile. Acolo, oamenii puteau să strige unii la alţii, să vorbească şi să râdă. Una dintre femei îi ridică mâinile lui Violet şi îi scoase cămaşa de noapte, după care îi aruncă o rochie albă şi murdară, cu care să se îmbrace. Între timp, cealaltă femeie îl dezbră că pe Klaus de pijama şi îl îmbrăcă repede într-un costum de marinar, care îi provoca mâncărimi şi care îl făcea să arate ca un prostănac.

– Nu-i aşa că-i interesant? spuse o voce, iar copiii se întoarseră, dând cu ochii de Justice Strauss.

Era îmbrăcată într-o robă de judecător şi avea o perucă pudrată, iar în mână ţinea o cărticică.

– Arătaţi minunat copii!

– Şi dumneavoastră, spuse Klaus. Ce carte e aia?

– Ei bine, astea sunt replicile mele, răspunse Justice Strauss. Contele Olaf mi-a spus să aduc o carte de drept şi să citesc chiar ceremonia de nuntă, astfel încât piesa să arate cât se poate de real. Tot ce trebuie să spui tu, Violet, este „Da", dar eu trebuie să ţin un adevărat discurs. Va fi

foarte distractiv!

– Ştiţi ce ar fi distractiv? spuse Violet cu precauţie. Dacă aţi schimba puţin replicile.

Faţa lui Klaus se lumină un pic.

– Da, fiţi creativă. N-aveţi nici un motiv să vă mulţumiţi cu ceremonia legală. Doar nu e o ceremonie adevărată.

Justice Strauss se încruntă.

– Nu ştiu ce să cred, copii, spuse ea. Cred că ar fi bine să urmez in strucţiunile Contelui Olaf. Până la urmă, el este cel care se ocupă de piesă.

– Justice Strauss! strigă o voce. Justice Strauss! Te rog să te prezinţi la machiaj.

– O, Doamne! O să fiu machiată! spuse Justice Strauss cu o expresie visătoare, ca şi cum ar fi fost pe punctul de a fi încoronată, în loc de a i se pune pe faţă ceva pudră şi nişte cremă. Copii, trebuie să plec. Ne vedem pe scenă, dragii mei!

Justice Strauss se îndepărtă, lăsându-i pe copii să

termine de îmbrăcat costumele acelea caraghioase. Una dintre femeile „văruite“ pe față îi puse un voal lui Violet, care își dădu seama cu oroare că rochia în care tocmai se schimbase era o rochie de mireasă. Cealaltă femeie îi puse o șapcă de marinar lui Klaus, care se uită într-o oglindă, uimit de cât de urât arăta. Ochii lui se întâlniră cu ai lui Violet, care se uita și ea în oglindă.

– Ce putem face? întrebă încet Klaus. Să ne prefacem că suntem bolnavi? Poate se amână spectacolul.

– Contele Olaf și-ar da seama că mințim, spuse Violet gânditoare.

– Actul trei din „Mariajul minunat“ trebuie să înceapă! strigă un bărbat cu o foaie de hârtie în mână. Toată lumea să-și ocupe locurile pentru actul trei!

Actorii se grăbiră să iasă din cabina de probă. Cele două femei albe la față trebuiră să-i înșface pe copii și să-i târască afară după ele. În culise era mare zăpăceală – un cuvânt care aici înseamnă că actorii și figuranții alergau de colo-colo, pentru a pune la punct ultimele detalii“. Cheliosul cu nasul

lung care trecea grăbit pe lângă copii se opri, se uită la Violet în rochia ei de mireasă şi zâmbi afectat.

– Să nu cumva să încercaţi ceva, le spuse el, amenințându-i cu degetul osos. Ţineţi minte, când veţi fi pe scenă, trebuie să faceţi exact ce vi s-a spus. Contele Olaf va purta staţia de emisie-recepţie pe toată durata actului şi, dacă veţi face un singur lucru greşit, Sunny va cădea din turn.

– Da, da, spuse Klaus cu amărăciune în glas.

Era sătul de ameninţările lor.

– Ar fi bine să faceţi întocmai cum vi s-a spus, repetă bărbatul.

– Sunt sigur că aşa vor face, spuse dintr-o dată o voce, iar copiii se întoarseră şi îl văzură pe domnul Poe, îmbrăcat elegant şi însoţit de soţie. Le zâmbi copiilor şi se apropie ca să le strângă mâna.

– Polly şi cu mine am vrut doar să vă spunem să vă rupeţi picioarele!

– Ce? întrebă alarmat Klaus.

– Este un termen folosit de actori, explică domnul Poe, care înseamnă să aveți noroc în spectacolul din această seară. Îmi pare bine să văd că v-ați obișnuit cu noul vostru tată și că luați parte la activități de familie.

– Domnule Poe, spuse Klaus repede, Violet și cu mine avem ceva important să vă spunem. Extrem de important

– Ce este? întrebă domnul Poe.

– Da, spuse Contele Olaf, ce aveți să-i spuneți domnului Poe, copii?

Contele Olaf apăruse parcă din senin, iar ochii lui strălucitori priveau fix și amenințător către copii. Violet și Klaus văzură stația de emisie-recepție din mâna lui.

– Vroiam să vă spunem cât de mult apreciem ce ați făcut pentru noi, domnule Poe, spuse Klaus cu greutate. Asta e tot ce am avut de spus.

– Desigur, desigur, răspunse domnul Poe, mângâindu-l pe spate. Ei bine, Polly și cu mine mergem să ne așezăm în sală. Să vă rupeți picioarele, copii!

– Aș fi vrut să pot rupe picioarele știu eu cui, șopti

Klaus către Violet, în timp ce domnul Poe se îndepărta.

Contele Olaf îi împinse pe cei doi copii spre scenă.

Ceilalți actori se învârteau pe acolo, pregătindu-se pentru actul trei. Justice Strauss era într-un colț, repetând replicile din cartea de drept. Klaus se uită pe scenă, întrebându-se dacă era cineva care i-ar fi putut ajuta. Cheliosul cu nasul lung îl luă pe Klaus de mână și îl conduse într-o parte a scenei.

– Tu și cu mine vom sta aici pe toată durata actului. Adică până la sfârșit.

– Știu ce înseamnă cuvântul „durată", spuse Klaus.

– Și fără prostii, mai spuse cheliosul.

Klaus își privi sora îmbrăcată în rochie de mireasă și așezată lângă Contele Olaf, în timp ce se ridica cortina. Auzi și aplauzele spectatorilor.

Actul trei din „Minunatul mariaj" începuse.

Nu cred că v-ar interesa acțiunea acestei piese insipide – ceea ce aici înseamnă „prostească și simplă" – scrisă de Al Funcoot, pentru că este o piesă îngrozitoare și fără

nici un fel de importanță pentru povestirea noastră. Mai mulți actori și actrițe se mișcau pe scenă, spunând replici prosteşti, iar Klaus încerca să le prindă privirile și să vadă dacă l-ar putea ajuta cumva. Dar își dădu seama în curând că această piesă fusese aleasă ca scuză pentru planul diavolesc al Contelui Olaf și nu pentru valoarea ei artistică. Spectatorii începură să-și piardă interesul și să se foiască pe scaune. Klaus se întoarse către spectatori ca să vadă dacă își dădea seama cineva că se pusese ceva la cale, dar felul în care omul cu fața plină de negi aranjase luminile îl împiedica să vadă fețele spectatorilor. Deslușea doar siluetele întunecate ale oamenilor din sală. Contele Olaf avea un număr mare de replici, pe care le rostea cu gesturi elaborate și expresii faciale variate. Nimeni nu părea să observe că Olaf ținuse tot timpul în mână o stație de emisie-recepție.

În cele din urmă, Justice Strauss începu să vorbească și Klaus văzu că citea din cartea de drept. Ochii îi erau strălucitori și fața îmbujorată, pentru că se afla pe scenă

pentru prima oară în viață, prea concentrată să-și dea seama că și ea făcea parte din planul lui Olaf. Vorbi încontinuu despre Olaf și Violet, despre cum țineau ei unul la celălalt, la bine și la rău, și citi toate sfaturile care se dau celor care decid, dintr-un motiv sau altul, să se căsătorească.

Când își termină discursul, Justice Strauss se întoarse către Contele Olaf și îl întrebă:

– O iei în căsătorie pe această femeie?

– Da, răspunse Contele Olaf, zâmbind.

Klaus o văzu pe Violet tremurând.

– Dar tu, spuse Justice Strauss, întorcându-se spre Violet, îl iei pe acest bărbat în căsătorie?

– Da, spuse Violet.

Klaus își încleștă pumnii. Sora lui spusese „da" în prezența unui judecător. O dată ce semna și documentul oficial, căsătoria era valabilă din punct de vedere legal. Și, iată, Klaus vedea acum cum Justice Strauss lua documentul de la unul dintre actori și se pregătea să i-l

înmâneze lui Violet, ca să-l semneze.

– Să nu faci nici o mişcare, mormăi cheliosul către Klaus, iar acesta se gândi la biata Sunny atârnând în vârful turnului şi rămase nemişcat, în timp ce Violet lua o pană lungă de la Contele Olaf.

Violet ţinea ochii larg deschişi, holbându-se la document, faţa îi era palidă şi mâna stângă îi tremura când îşi scrise numele.

CAPITOLUL XIII

– Şi acum, doamnelor şi domnilor, spuse Contele Olaf, făcând un pas în faţă pentru a se adresa spectatorilor, am de făcut un anunţ. Nu mai este nevoie să continuăm spectacolul din această seară, pentru că scopul său a fost îndeplinit. N-a fost o ficţiune. Căsătoria mea cu Violet

Baudelaire este perfect legală şi acum îi controlez întreaga avere.

Se auziră murmure din public şi câţiva dintre actori se uitară unii la alţii şocaţi. Se părea că nimeni nu ştia de planul lui Olaf.

– Nu se poate! ţipă Justice Strauss.

– Legile căsătoriei din această comunitate sunt simple, spuse Contele Olaf. Mireasa trebuie să spună „da", în prezenţa unui judecător ca tine, şi să semneze un document constatativ. Şi toţi – Contele Olaf arătă către întreaga audienţă – sunteţi martori.

– Dar Violet e doar un copil! spuse unul dintre actori. Nu este destul de mare pentru a se căsători.

– Dacă tutorele legal este de acord, se poate, continuă Contele Olaf. Iar în afară de soţul ei, sunt şi tutorele ei legal.

– Dar bucata aia de hârtie nu este un document legal! spuse Justice Strauss. Este doar un element de recuzită!

Contele Olaf luă hârtia din mâna lui Violet şi i-o dădu lui Justice Strauss.

– Cred că, dacă te uiți mai bine, o să vezi că este un document legal de la Primărie.

Justice Strauss luă documentul şi îl citi repede. Apoi, închizând ochii, oftă adânc şi se încruntă, gândindu-se intens la ceva. Klaus o privi şi se întrebă dacă aceea era expresia feței lui Justice Strauss ori de câte ori era la Curtea Supremă.

– Ai dreptate, îi spuse ea, în sfârşit, Contelui Olaf, această căsătorie, din nefericire, este absolut legală. Violet a spuse „da“ şi a semnat această hârtie cu numele ei. Conte Olaf, dumneata eşti soțul lui Violet şi astfel ai controlul absolut asupra averii ei.

– Nu se poate! spuse o voce din sală şi Klaus o recunoscu ca fiind vocea domnului Poe.

Acesta alergă pe scări până la scenă şi luă documentul de la Justice Strauss.

– Este o greşeală îngrozitoare!

– Mi-e teamă că această greşeală îngrozitoare este literă de lege, spuse Justice Strauss, cu ochii plini de lacrimi. Nu pot să cred cât de uşor am fost păcălită, spuse ea. Niciodată nu v-aş fi făcut vreun rău, copii. Niciodată.

– Te-am păcălit uşor, spuse Contele Olaf, zâmbind răutăcios, iar judecătoarea începu să plângă. A fost o joacă de copii să câştig averea asta. Acum, toată lumea să mă scuze, dar mireasa mea şi cu mine trebuie să mergem acasă pentru noaptea nunţii.

– Mai întâi eliberează-o pe Sunny! izbucni Klaus. Ai promis că-i dai drumul!

– Unde este Sunny? întrebă domnul Poe.

– Deocamdată e prinsă, spuse Contele Olaf, dacă-mi veţi scuza o mică glumă.

Ochii lui străluceau în timp ce apăsa pe butoanele staţiei de emisie-recepţie. Aşteptă până când bărbatul cu cârlige răspunse.

– Alo? Da, bineînțeles că eu sunt, idiotule. Totul a mers conform planului. Te rog să o scoți pe Sunny din cuşcă şi să o aduci aici, la teatru. Klaus şi Sunny au ceva de făcut, înainte să meargă la culcare.

Contele Olaf îi aruncă o privire ascuțită lui Klaus.

– Eşti mulțumit acum? îl întrebă.

– Da, spuse încet Klaus.

Bineînțeles că nu era deloc mulțumit, dar cel puțin sora lui mai mică nu mai atârna în vârful turnului, legănându-se în bătaia vântului.

– Să nu crezi că acum sunteți în siguranță, îi şopti cheliosul lui Klaus. Contele Olaf va avea grijă de tine şi de sora ta mai târziu. Nu vrea să facă acest lucru în fața tuturor acestor oameni.

Nu mai fu nevoie să-i explice lui Klaus ce însemna „va avea grijă".

– Ei bine, eu nu sunt mulțumit *deloc*, spuse domnul Poe. Este absolut înspăimântător. Este monstruos. Este

îngrozitor din punct de vedere financiar.

– Mi-e teamă totuşi, spuse Contele Olaf, că este absolut legal. Mâine, domnule Poe, voi veni la bancă şi voi retrage întreaga avere a familiei Baudelaire.

Domnul Poe deschise gura, ca şi cum ar fi vrut să spună ceva, dar începu să tuşească de zor. Preţ de câteva secunde tuşi în batistă şi toată lumea aşteptă să-l audă vorbind.

– N-o să permit acest lucru, rosti în final domnul Poe, ştergându-se la gură. Nu voi fi deloc de acord cu asta.

– Mi-e teamă că va trebui, replică sarcastic Contele Olaf.

– Mi-e... Mi-e teamă că Olaf are dreptate, spuse Justice Strauss printre lacrimi. Această căsătorie este legală.

– Scuzaţi-mă, spuse Violet dintr-o dată, dar cred că vă înşelaţi.

Toată lumea se întoarse către cea mai mare dintre fraţii Baudelaire.

– Ce-ai spus, Contesă? întrebă Olaf.

– Nu sunt Contesa ta, spuse țâfnoasă Violet, un cuvânt care aici înseamnă „pe un ton extrem de enervat". Cel puțin *nu cred* că sunt.

– Și de ce crezi asta? întrebă Contele Olaf.

– N-am semnat documentul cu mâna mea, cum spune legea, spuse Violet.

– Ce vrei să spui? Te-a văzut toată lumea! spuse Contele Olaf, ridicându-și sprânceana în semn de furie.

– Mi-e teamă că soțul tău are dreptate, draga mea, spuse cu tristețe Justice Strauss. N-are rost să negi. Sunt prea mulți martori.

– Ca majoritatea oamenilor, începu Violet, sunt dreptace. Dar am semnat documentul cu mâna stângă.

– Ce! țipă Contele Olaf.

Înșfăcă hârtia din mâna lui Justice Strauss și se uită la ea. Ochii îi străluceau foarte tare.

– Ești o *mincinoasă!* șuieră el către Violet.

– Ba nu este, spuse emoționat Klaus. Îmi aduc aminte, pentru că i-am urmărit mâna stângă cum tremura când a semnat.

– Este imposibil de demonstrat, spuse Contele Olaf.

– Dacă vrei, spuse Violet, sunt bucuroasă să-mi mai scriu o dată numele, pe o altă bucată de hârtie, cu mâna dreaptă şi apoi cu mâna stângă. O să vezi cu care seamănă mai mult semnătura de pe document.

– Un detaliu atât de mic nu contează! strigă Contele Olaf. Auzi, cu ce mână a semnat!

– Dacă nu te superi, domnule Conte, spuse domnul Poe, aş vrea ca decizia să o ia Justice Strauss.

Toată lumea se uită la Justice Strauss, care îşi ştergea lacrimile.

– Să vedem, spuse ea încet, şi închise din nou ochii.

Oftă adânc, iar orfanii Baudelaire şi toți cei care erau de partea lor îşi ținură respirația, în timp ce Justice Strauss îşi încrunta sprâncenele, cântărind cu atenție situația. În final, zâmbi.

– Dacă Violet este într-adevăr dreptace, spuse ea, dar a semnat documentul cu mâna stângă, atunci este evident că semnătura nu întruneşte cerinţele legilor matrimoniale. Legea spune clar că documentul trebuie semnat de mâna miresei. Astfel, putem spune că această căsătorie nu este legală. Violet, tu *nu* eşti Contesă şi tu, Conte Olaf, *nu* deţii controlul asupra averii Baudelaire.

– Ura! ţipă o voce din public şi câţiva oameni aplaudară.

Dacă nu eşti avocaţi, ţi se va părea ciudat că planul Contelui Olaf a fost distrus de un amănunt aparent nesemnificativ: că Violet a semnat cu mâna stânga, în loc de cea dreaptă. Dar legea este ciudată. De exemplu, o ţară din Europa are o lege care îi obligă pe toţi brutarii să vândă pâinea cu acelaşi preţ. O anume insulă are o lege care le interzice tuturor să culeagă fructe. Şi un oraş, nu prea departe de cel în care locuiesc, are o lege care mă împiedică să merg mai mult de opt kilometri în interiorul său. Dacă Violet ar fi semnat certificatul de căsătorie cu

mâna dreaptă, acum ar fi fost o Contesă nefericită, dar pentru că semnase cu mâna stângă, rămase, spre bucuria ei, o orfană nefericită.

Veştile bune pentru Violet şi fraţii ei erau veşti rele pentru Contele Olaf. Totuşi, el zâmbi. Cât se poate de fioros însă.

– În cazul acesta, spuse el către Violet, apăsând pe un buton de pe emiţător, ori te măriţi cu mine, de data asta de-adevăratelea, ori...

– Hei! se auzi vocea inconfundabilă al lui Sunny, care se apropia de scenă, clătinându-se.

Bărbatul cu cârlige era în urma ei, iar emiţătorul lui suna intermitent. Contele Olaf reacţionase prea târziu.

– Sunny! Eşti în siguranţă! strigă Klaus, îmbrăţişând-o.

Violet alergă spre ea, iar cei doi fraţi mai mari începură să-şi alinte surioara.

– Cineva să-i aducă ceva de mâncare, spuse Violet. Trebuie să-i fie foarte foame după cât a stat atârnată în turnul ăla.

– Plăjitulă! ceru Sunny.

– Ah! răcni Contele Olaf.

Începu să se mişte înainte şi înapoi, ca un animal în cuşcă, oprindu-se şi arătând-o cu degetul pe Violet.

– Poate că nu eşti soţia mea, spuse el, dar eşti încă fiica mea şi...

– Chiar crezi, spuse domnul Poe cu o voce aspră, că-ţi voi permite să fii în continuare tutorele copiilor ăstora, după înşelătoria pe care am văzut-o nu de mult?

– Orfanii sunt ai mei, insistă Contele Olaf, şi or să stea cu mine. Nu este nimic ilegal dacă încerci să te căsătoreşti cu cineva.

– Dar este ilegal să atârni un copil mic de fereastra unui turn, spuse indignată Justice Strauss. Tu, Conte Olaf, vei merge la închisoare, iar cei trei copii vor locui cu mine.

– Arestaţi-l! spuse o voce din public şi ceilalţi oameni se ridicară în picioare şi începură să strige.

– Trimiteţi-l la închisoare!

– Este un om rău!

– Şi dă-ne banii înapoi! A fost o piesă îngrozitoare!

Domnul Poe îl luă pe Contele Olaf de braţ şi, după un alt acces de tuse, anunţă cu voce aspră:

– În numele legii, eşti arestat.

– O, Justice Strauss! spuse Violet. Chiar ai vorbit serios? Chiar putem să locuim cu tine?

– Bineînţeles că am vorbit serios, răspunse Justice Strauss. Ţin foarte mult la voi, copii, şi mă preocupă binele vostru.

– Putem să folosim biblioteca în fiecare zi? întrebă Klaus.

– Putem să lucrăm în grădină? întrebă Violet.

– Plăjitulă! strigă din nou Sunny şi toată lumea izbucni în râs.

În acest moment, mă simt obligat să întrerup firul povestirii noastre şi să îţi mai dau un ultim avertisment. După cum am spus de la bun început, cartea pe care o ţii

în mână nu are un sfârşit fericit. În acest moment, Contele Olaf pare că va merge la închisoare şi că cei trei fraţi Baudelaire vor trăi fericiţi până la adânci bătrâneţi împreună cu Justice Strauss, dar nu este aşa. Dacă vrei, poţi închide chiar acum cartea, ca să nu citeşti finalul nefericit care urmează. Poţi trăi în continuare cu convingerea că fraţii Baudelaire au triumfat asupra Contelui Olaf şi şi-au trăit viaţa în casa şi în biblioteca lui Justice Strauss, dar nu aşa continuă povestea. Căci, pe când toată lumea râdea de Sunny, care cerea prăjitură, bărbatul acela important, cu o groază de negi pe faţă, se furişă către butoanele care controlau luminile din teatru.

Rapid ca o nevăstuică, bărbatul apăsă pe butonul principal, astfel încât toate luminile se stinseră şi toată lumea rămase pe întuneric. Dintr-o dată, oamenii începură să se agite în toate părţile şi să ţipe unul la celălalt. Actorii se împiedicau de spectatori, spectatorii se împiedicau în recuzită. Domnul Poe îşi înşfăcă soţia de braţ, crezând că

era Contele Olaf. Klaus o prinse pe Sunny şi o ţinu cât de sus putu, ca să nu dea cineva peste ea. Dar Violet îşi dădu imediat seama ce se întâmplase şi îşi făcu loc cu grijă către locul în care îşi amintea că era panoul pentru lumini. În timpul desfăşurării piesei, Violet privise cu mare atenţie butoanele care controlau luminile, ţinând minte poziţionarea lor, în caz că i-ar fi putut fi de folos pentru o eventuală invenţie. Încercă să găsească butonul care aprindea toate luminile. Cu braţele întinse înainte, ca şi cum ar fi fost oarbă, Violet traversă scena, călcând cu grijă pe lângă mobilă şi pe lângă actorii speriaţi. Pe întuneric, Violet arăta ca o stafie, rochia ei albă de mireasă mişcându-se încet de-a lungul scenei. Apoi, chiar când fu cât pe-aci să atingă butonul, Violet simţi o mână pe umăr. O siluetă se aplecă şi-i şopti la ureche:

– O să pun mâna pe averea voastră, chiar dacă ar fi ultimul lucru pe care l-aş face. Şi când o să am averea, o să te ucid pe tine şi pe fraţii tăi cu mâna mea!

Violet țipă de groază, dar reuși să apese pe buton. Întregul teatru fu inundat de lumină. Toată lumea clipea des și se uita împrejur. Domnul Poe îi dădu drumul soției sale. Klaus o așeză jos pe Sunny. Dar pe umărul lui Violet nu mai era nici o mână. Contele Olaf dispăruse.

– Unde s-a dus? țipă domnul Poe. Unde au dispărut cu toții?

Frații Baudelaire priviră în jur și își dădură seama că nu numai Contele Olaf dispăruse, dar și complicii lui: bărbatul cu negi pe față, bărbatul cu cârlige, cheliosul cu nasul lung, persoana enormă care nu semăna nici a femeie, nici a bărbat, și cele două femei vopsite în alb pe față.

– Cred că au fugit din teatru, spuse Klaus, cât a fost întuneric.

Domnul Poe se îndreptă către ieșire, iar copiii și Justice Strauss îl urmară. La o mare, mare depărtare de clădire, văzură o mașină lungă și neagră dispărând în noapte. Probabil că în mașină erau Contele Olaf și complicii săi.

Sau poate că nu. În orice caz, maşina coti şi se pierdu în oraşul întunecat, în timp ce copiii se uitau fără un cuvânt.

– La naiba, exclamă domnul Poe, au dispărut! Dar nu vă faceţi griji, copii, îi vom prinde. Sun imediat la poliţie.

Violet, Klaus şi Sunny se uitară unul la celălalt, ştiind că nu era atât de simplu cum credea domnul Poe. Contele Olaf va avea grijă să stea ascuns, până îşi planifica următoarea mişcare. Era mult prea deştept ca să fie prins de oameni ca domnul Poe.

– Haideţi să mergem acasă, copii, spuse Justice Strauss. Ne putem gândi la asta dimineaţă, în timp ce vă pregătesc un mic-dejun copios.

Domnul Poe tuşi.

– Staţi puţin, spuse el, uitându-se în podea. Îmi pare rău, copii, dar nu pot permite să fiţi crescuţi de cineva care nu vă este rudă.

– Cum? strigă Violet. După toate lucrurile pe care le-a făcut Justice Strauss pentru noi?

– Nu ne-am fi dat niciodată seama de planul Contelui Olaf dacă nu ne primea în casă şi nu ne dădea voie să împrumutăm cărţi din biblioteca ei, spuse Klaus. Dacă nu era Justice Strauss, n-am mai fi acum în viaţă.

– Ar putea fi adevărat, spuse domnul Poe, şi îi mulţumesc lui Justice Strauss pentru amabilitate, dar testamentul părinţilor voştri este foarte clar. Trebuie să fiţi adoptaţi de o rudă. În această seară veţi locui la mine, iar mâine mă voi duce la bancă şi mă voi gândi ce fac cu voi. Îmi pare rău, dar asta este.

Copiii se uitară la Justice Strauss, care oftă adânc şi îi îmbrăţişă pe rând.

– Domnul Poe are dreptate, spuse ea cu tristeţe în glas. Trebuie să respecte dorinţa părinţilor voştri. Cred că şi voi vreţi să faceţi ce au dorit părinţii, nu-i aşa, copii?

Violet, Klaus şi Sunny îşi aduseră aminte de părinţii lor iubitori şi îşi doriră mai mult decât oricând ca incendiul să nu fi avut loc. Niciodată, dar niciodată, nu se simţiseră

atât de singuri. Doreau din tot sufletul să stea cu această femeie minunată şi generoasă, dar ştiau că pur şi simplu nu se putea.

– Cred că ai dreptate, Justice Strauss, spuse Violet în final. Ne va fi tare dor de tine.

– Şi mie îmi va fi dor de voi, spuse ea, cu ochii în lacrimi.

Apoi o îmbrăţişară pe Justice Strauss pentru ultima dată şi îl urmară pe domnul şi pe doamna Poe în maşină. Orfanii Baudelaire se înghesuiră pe bancheta din spate, uitându-se pe geam la Justice Strauss, care plângea şi le făcea cu mâna.

În faţa lor, se vedeau străzile întunecoase, unde dispăruse Contele Olaf, pentru a pune la cale o altă mârşăvie. În spatele lor rămăsese judecătoarea amabilă, care se purtase atât de frumos cu ei. Copiilor li se părea că domnul Poe şi legea luaseră o hotărâre incorectă, nesocotind posibilitatea de a locui cu Justice Strauss şi lăsându-i în voia unui destin necunoscut, alături de o rudă necunoscută. Nu

înțeleseseră decizia, dar, la fel ca în cazul multor evenimente nefericite din viață, faptul că nu le înțelegi, nu înseamnă că ele nu se întâmplă. Frații Baudelaire se cuibăriră unul într-altul, din cauza aerului rece al nopții, și continuară să facă semne cu mâna prin geamul din spate. Mașina se îndepărtă în viteză, până când Justice Strauss deveni doar o pată mică în întuneric. Copiilor li se părea că merg într-o direcție aberantă – cuvântul „aberant“ înseamnă aici „foarte, foarte greșit și care produce foarte multă durere“.

LEMONY SNICKET

s-a născut într-un orăşel cu locuitori bănuitori, gata să se ia la harţă din orice. Acum locuieşte într-un oraş mai mare. În timpul liber, culege informaţii de la faţa locului şi este considerat un fel de expert de către autorităţile oraşului. Acestea sunt primele lui cărţi pentru Editura HarperCollins.

Îl puteţi contacta pe Web la http://www.harperchildrens.com/lsnicket/
sau puteţi să-i scrieţi pe adresa lsnicket@harpercollins.com

BRETT HELQUIST

s-a născut în Gonada, Arizona. A crescut în Orem, Utah, iar acum locuieşte în New York. A obţinut diploma în arte plastice, la Universitatea Brigham Young, şi de atunci realizează şi ilustraţii. Desenele lui au apărut în multe publicaţii, inclusiv în revista *Cricket* şi în ziarul *The New York Times.*

ÎN ATENȚIA REDACTORULUI MEU,

Îți scriu de la Societatea Herpetologică, filiala din Londra, unde încerc să aflu ce s-a întâmplat cu colecția de reptile a doctorului Montgomery, în urma tragicelor evenimente care au avut loc pe vremea când orfanii Baudelaire erau în grija acestuia.

Unul dintre colaboratorii mei va lăsa o cutie mică şi rezistentă la apă în cabina telefonică a hotelului Elektra, la ora 11 noaptea, marțea viitoare. Te rog să o recuperezi înainte de miezul nopții, ca să nu cadă în mâinile altcuiva. În cutie vei găsi descrierea acelor teribile evenimente, descriere intitulată CAMERA CREATURILOR, o hartă a Uliței Urâte, o copie a filmului „Fantome în zăpadă“ şi rețeta doctorului Montgomery pentru prăjitura cu cremă de nucă de cocos. De asemenea, am reuşit să găsesc una dintre puținele fotografii ale doctorului Lucafont, pentru a-i fi de ajutor domnului Helquist la ilustrații.

Ține minte, eşti ultima mea speranță ca povestea orfanilor Baudelaire să poată fi în sfârşit adusă la cunoştința marelui public.

Cu respect,

Lemony Snicket

Lemony Snicket

Dragă Cititorule,

Îmi pare rău că trebuie să-ți spun, dar cartea pe care o ții în mână conține întâmplări extrem de triste. Îți relatează o poveste nefericită despre trei copii fără nici un pic de noroc în viață. Chiar dacă sunt fermecători și isteți, frații Baudelaire duc o viață nefericită, plină de suferințe. Chiar din prima pagină a acestei cărți, când copiii sunt la plajă și primesc acele vești teribile, ca și pe parcursul întregii povești, dezastrul îi pândește la tot pasul. S-ar putea spune că atrag nenorocirile ca un magnet.

În această carte, cei trei tineri dau de un tâlhar lacom și respingător, li se cumpără haine care le provoacă mâncărimi, un incendiu devastator le omoară părinții și le distruge casa, sunt gata să cadă pradă unui complot, în urma căruia să li se fure averea, și au parte de porridge rece la micul dejun.

Este de datoria mea să aștern pe hârtie – deși foarte întristat – aceste povestiri neplăcute, dar nu te oprește nimeni să lași imediat cartea din mână și să citești ceva vesel, dacă preferi genul respectiv.

Cu tot respectul,

Lemony Snicket

Lemony Snicket